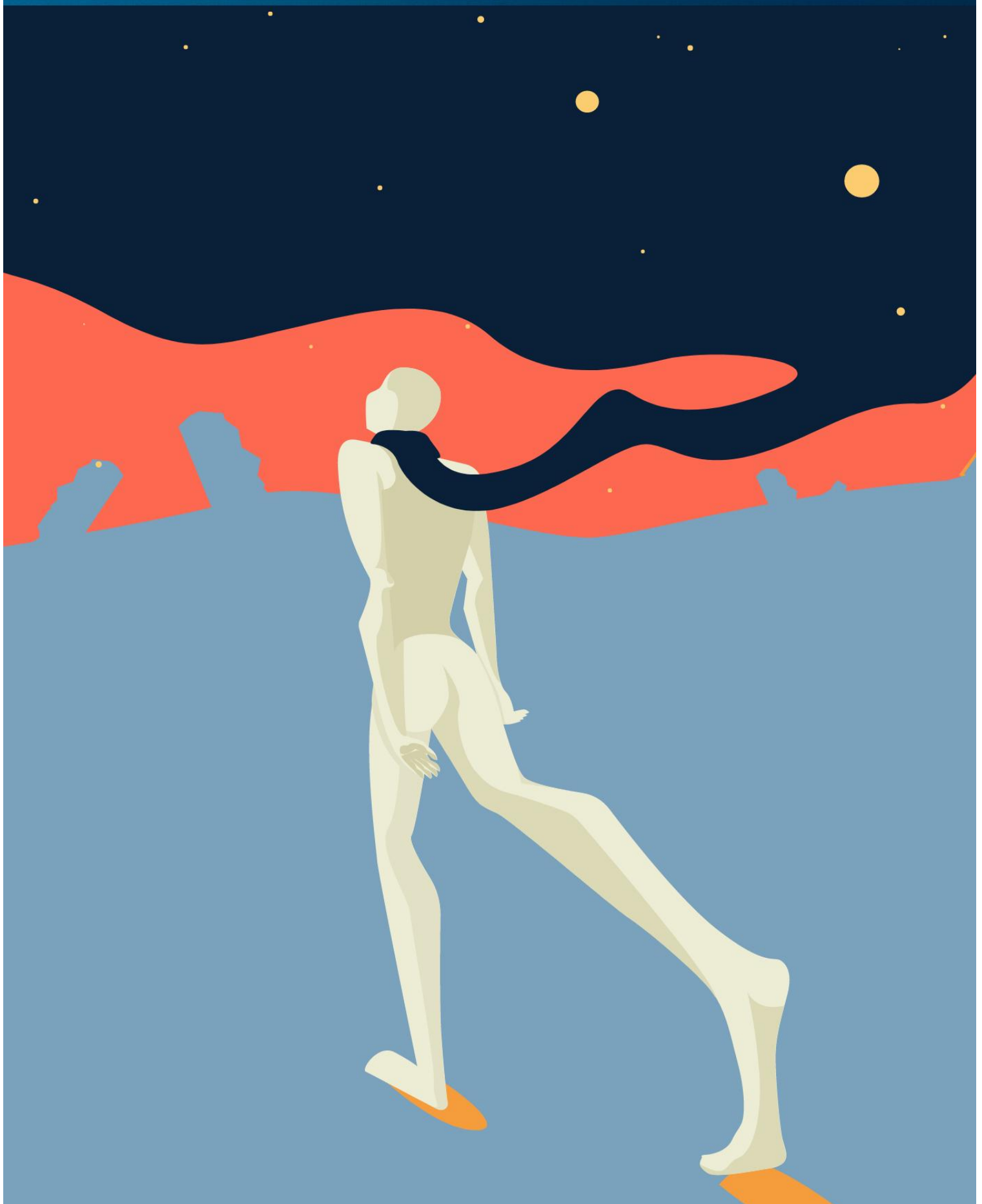

โหมบินไปสู่โลกซึ่งความรักสะพรั่งบาน

รวมบทกวีไร้ฉันทลักษณ์

สารบัญ

บทนำ : โลกที่ผมเติบโต | 1

ภาคแรก : ทลายกำแพง ก่อสร้างสะพาน

เด็กชายสลามีย์เกิดปี 2001 | 2

เด็กยาตี๋ม | 3

ปริศนาหน้าบ้าน | 5

เรื่องเล่าขานของนปีกับหญิงชราชาวฮิว | 6

รวมภูอนของผม ของท่าน และของเธอ | 7

ทลายกำแพง ก่อสร้างสะพาน | 9

ครอบครัวใต้สะพาน | 10

ฟ้าที่นั่นหลังฝนให้เด็ก ๆ ชุ่มฉ่ำเหมือนที่นี้ใหม่ | 12

ไม่มีดอกไม้ดอกใดสวยกว่าดอกอื่น ๆ | 13

“แม่ครับ ผมหายใจไม่ออก” | 14

แสงเทียนของมาลาลา | 16

ไกลบ้าน | 17

มาทำอะไรที่นี้...บนโลกสีน้ำเงิน | 18

แต่มีสี | 20

แจกจ่ายความเห็นใจ | 21

ไปสู่เขตแคว้นแดนใต้ | 22

โอบยิบไปให้พ้นจากหุบเหวความโศกเศร้า | 23

ภาคสอง : ความทรงจำฟอกขาว

ไม่เฝ้าฝันเป็นหนุ่มสาวโรงงาน | 24

โปรดอย่าได้ฝูงโลมาให้ว่ายหนีไปจากทะเลของเรา | 26

ดูหล้า จะได้ฟังเสียงปลาอีกใหม่ | 27

ไม่มีดาราดวงใดร้อนแรงเช่นดวงตะวัน | 28

ลิวค้ ผมจะได้สูดอากาศบริสุทธิ์ที่นั่นอีกใหม่ | 29

ความทรงจำฟอกขาว | 31

อนุสรณ์ความดิบเถื่อนใต้ท้องทะเล | 33

ฉากที่เปลี่ยนไประหว่างนั่งรถไฟกลับบ้าน | 34

ภาวะโลกร้อน | 35

ลมหายใจที่หายไป | 36

ฤดูฝุ่น | 37

เพลงกำลังจะไหม้พระจันทร์ที่เชียงใหม่ | 38

มนุษย์เหว่ย รู้จักถึงขยะไหม? | 39

การเดินทางของไมโครพลาสติก | 40

รอยแผลจากถึงขยะ | 41

ใครทำร้ายฉัน ใครทำลายโลก | 42

ภาคสาม : ลมหายใจออนไลน์

โลกคนละใบในรั้วบ้านเดียวกัน | 43

บางคนเหมาะจะเป็นเพื่อนในโลกออนไลน์มากกว่า | 44

คนล่องหน | 45

แปลกปลอม | 46

กระสุนคีย์บอร์ด | 47

สถานะสาธารณะ | 48

ชุด | 49

เด็กหนุ่มกับแม่ของเขา | 50

ลมหายใจออนไลน์ | 51

คลายความคิดถึง | 52

ขอบคุณที่แจ้งเตือนความทรงจำ | 53

สุขสันต์วันเกิด | 54

ขอให้สิ้นโศกนาฏกรรมอีกชะ | 55

ภาคสี่ : ในวันโรคระบาด

ชีวิตวิถีใหม่ในวันโรคระบาด | 56

สภาวะกักตัว | 57

ระยะห่างไม่เท่ากับระยะห่าง | 58

การจากลาในวันไม่ปกติ | 59

อย่าฆ่ากันอีกรอบเลย | 60

ห้าพัน | 61

หลานสาวจะได้เรียนออนไลน์(ใหม่) | 62

สี่ทุ่มของคนไร้บ้าน | 63

ตู้ปันสุข | 64

กำลังใจข้ามพรมแดน | 65

แมวเหมียว | 66

อีโร่ | 68

ขอบคุณ | 69

บทส่งท้าย : โบายบินไปสู่โลกซึ่งความรักสะพรั่งบาน | 70

บทนำ | โลกที่ผมเติบโต

โลกที่ผมเติบโต

บุปผาบานสะพรั่งเพียงครั้งคราว

ดวงดาวนับแสนหลบตัวสกาแสงหลังม่านฝนพิษ

เด็กกำพร้าแบกชีวิตหนีท่ากระสุนไปกลางทะเลทรายแผดร้อน

พระจันทร์ของชนบางเผ่าพันธุ์ถูกเปลวเพลิงลามเลียเหลือเพียงเก้าอูลี

ฤดูกาลฟ้าฝนบ้าคลั่งไม่ค่อยปกติ

รถบรรทุกลมหายใจออกจากป่าเขาทุกเช้าค่ำ

ชายหาดแห่งความทรงจำถูกเปลี่ยนเป็นลานประหารชีวิตชาวบ้านตาดำ ๆ

ศีลธรรมถูกฉีกขาดเป็นชิ้น ๆ

มนุษย์กินเนื้อมนุษย์อย่างเลือดเย็น

ธารโลหิตที่ไหลหลากข้ามพรมแดนไม่เคยเหือดแห้ง

ขณะแนวรบใหม่แห่งการชนฆ่าปรากฏบนโลกออนไลน์

วงศ์วานในรั้วบ้านเดียวกันกลับกลายเป็นคนแปลกหน้า

บ่อยครั้ง, สายลมออนไลน์พัดพาข่าวลวงให้ปรากฏเหตุกระต่ายตื่นตูม

เชื่อร้ายซึ่งเล็กกว่าสายตามองเห็นเขย่าแผ่นดินทุกหวัระแห่งสิ้นสะเทือน

ชีวิตดิ้นรนเพื่ออยู่รอดในวันพุง

บางตาน้ำเพียงพวยพุ่งกลางมหานคร

และบางลมหายใจสละเพื่ออีกพันล้านลมหายใจ

นี่แหละโลกที่ผมเติบโต

ยี่สิบปีแสนสั้นที่ลืมหืมตาตื่นจากครรภ์มารดา

ปรากฏสิ่งแปลกประหลาดมากมายทุก ๆ เสี้ยววินาที

หรือความจริงทุกปรากฏการณ์ล้วนเป็นสิ่งปกติสามัญ

เฉกเช่นที่จารึกอยู่บนเก้ากระดูกของบรรพชน

ในปีที่ยี่สิบเอ็ดของชีวิตผม

ไม่แน่ใจว่าเป็นปีที่เท่าไรของชีวิตคุณ

แต่หากโลกที่คุณคุ้นเคยเฉกเช่นโลกที่ผมเติบโต

อยากจะชวนคุณโยยบินไปให้พ้นจากโลกใบเดิมกันดีไหม

สู่โลกใบใหม่ซึ่งความรักสะพรั่งบานและไซยกลิ่นอบอวลแก่ทุกสรรพชีวิตอย่างเท่าเทียม

ภาคแรก

- ทลายกำแพง ก่อสร้างสะพาน -

1 | เด็กชายสลามีย์เกิดปี 2001

คริสต์ศักราช 2001

มีะหลังน้ำตาคลอ

และประกาศก้องอย่างอิมเอิบใจ

เล่าขานถึงการกำเนิดบุตรชาย

กำหนดนามแก้วตาดวงใจว่า “สลามีย์”

ศัพท์ภาษาอาหรับซึ่งหมายถึงสันติสุข

ขณะที่โลกหมุนไป

สู่ขอบฟ้าศตวรรษใหม่

มีะมีเด็กชายสันติสุขข้างกาย

แต่ข้างกายคนทั่วไป ณ มาตุภูมิชายแดนใต้

สันติสุขกลับเกลื่อนกลบไม่ปรากฏเหมือนแต่ก่อน

และแล้วขณะผมอายุสี่ขวบ

ปีะหลังรินลมหายใจรดบ่ารุงสันติสุข

ท่ากระสุนวิ่งพุ่งเข้ามาสยิดกรือเซะ

ขณะปีะกัมสิโรราบสรรเสริญพระเจ้า

แล้วประเทศนี้ก็มีแม่เลี้ยงเดี่ยวเพิ่มอีกหนึ่งคน

แล้วโลกใบนี้ก็มีเด็กกำพร้าเพิ่มอีกหนึ่งคน

แล้วศตวรรษนี้ก็ปกคลุมไปด้วยความระทมโศก

เมฆหมอกเป็นสีเทา

การสูญเสียกัดแทะหัวใจให้เจ็บแสบทุกวี่วัน

ก็ปี ๆ ผ่านผ่านไป

มีะพร้าบอกว่าปีะจะปรากฏตัวบนสรวงสวรรค์

แต่ผมจดจำว่าปีะนอนนิ่งดินกลบหน้าลำพังอยู่ในกูโบร์

และไม่แน่ใจว่าจะได้ยินเสียงระเบิด ณ มาตุภูมิอีกไหม

“มีะ” หมายถึงแม่ ส่วนคำว่า “ปีะ” หมายถึงพ่อ ทั้งสองคำนิยมใช้โดยชาวไทยมุสลิมบางส่วน

กูโบร์ หมายถึง สุสาน

2 | เด็กยาตี๋*

ตั้งแต่ปะหายลับไป

ผมคือเด็กยาตี๋

เช่นนั้นตลอดมา

คนในหมู่บ้านเรียกขานผม

"เด็กยาตี๋"

กังวลใจอยู่ในโสตประสาท

ไม่ใช่สถานะพิเศษใด ๆ

แต่บางเพื่อนมนุษย์มุ่งยึดเยียดความพิเศษให้

เงินบริจาคหลังไหลมา

เสื้อผ้าเครื่องนุ่งห่มหยิบยื่นให้

บ้างบันทึกภาพเก็บไว้เป็นที่ระลึก

บ้างโพสต์ลงเฟซบุ๊กประกาศข่าว

บ้างเอื้ออาทรโดยไม่เผยเปิดตัว

อิสระของการเป็นมือบอน

ขณะมือล่างยินดีรับทุกการหยิบยื่น

ขอบคุณ

พร้อมยกมือขอพรจากพระเจ้าให้ตอบแทนคุณงามความดีนั้นเสมอ

ทว่า, วัตถุไม่เคยยั่งยืน

ผ่านคืนวันเนิ่นนานเท่าไร

ค่อย ๆ หายหมดหมดไป

เด็กยาตี๋ยังคงคาดหวังการช่วยเหลือทางจิตวิญญาณ

ความเจ็บปวดจากการสูญเสียเสาหลักของครอบครัว

บันทึกความสุขอยู่บ้าง

เมื่อสงสัยเกี่ยวกับบางสิ่งในโลกหล้า

หันซ้ายแลขวาไร้พ่อตอบคำถาม

เมื่ออากาศหนาวและสัตว์ร้ายคำรามเสียง
 หันซ้ายแลขวาไร้ชายร่างกายกำยำสักคน
 จะอ้าแขนปกป้องเหมือนฮีโร่ในละคร
 บางครั้ง, เรื่องสุดแสนธรรมดา
 อย่างการเล่นโยกเยกของเพื่อนข้างบ้านกับพ่อของเขา
 ก็กรีดหัวอกเด็กยาตีมิให้เจ็บแปลบได้ไม่น้อย

กระนั้นความอบอุ่นก็มีได้หายไปจนหมดสิ้น
 ออย่าหวังไปนัก
 เมื่อพลบค่ำ
 เด็กยาตีมทุกคนมักวิ่งกลับบ้าน
 เสมือนลูกนกโบยบินกลับรัง
 เพื่อโอบกอดหญิงหม้าย
 เว้นแต่ใครบางคนในหมู่เด็กยาตีม
 จะสูญเสียแม่ไปด้วยอีกคน
 นั่นแหละมีเพียงสายลมเท่านั้นที่พอให้โอบกอดได้บ้าง

*เด็กยาตีม เป็นคำภาษาอาหรับ ชาวมุสลิมไทยมักใช้เรียกเด็กกำพร้าพ่อ

3 | ปริศนาหน้าบ้าน

ครั้งยังเยาว์วัย

เมื่อลืมตาตื่น

ชายในชุดสีเขียวลายพรางปรากฏตัว

เดินผ่านไปมาหน้าบ้านทุก ๆ วัน

ผมจำได้

ในมือเขาถือปืน

เขาเป็นฮีโร่หรือคนร้าย

เขามาทำอะไรในหมู่บ้านของเรา

ผมถามมีะบ่อยครั้ง

มีะพูดชิปากเงียบ

ปริศนาไร้คำวิชันา

ตั้งแต่บัดนั้น

เนิ่นนานมาถึงบัดนี้

4 | เรื่องเล่าขานของนบีกับหญิงชราชาวฮิว

ขณะเรียนอยู่ที่ปอนเาะ

อุस्ताซสอนวิชาประวัติศาสตร์อิสลาม

เล่าเรื่องนบีกับหญิงชราชาวฮิว

อุस्ताซเล่า

“ทุก ๆ วัน นบีจะแวะไปยังตลาด

นำขนมปังไปป้อนให้หญิงชราชาวฮิว

ขณะหล่อนซึ่งชังนบีสุดชั่วหัวใจ

และไม่เคยล่วงรู้ว่าคนป้อนเป็นใคร

จึงตำหนอนบีให้นบีฟังทุกครั้ง”

“ครั้นนบีลาลับจากโลก

สหายของท่านรับหน้าที่ต่อ

แต่หล่อนตวาดขึ้นทันควัน

ชายคนเดิมหายไปไหน

นี่ไม่ใช่มือที่นุ่มนวลของเขา

ไม่ใช่ท่วงท่าการป้อนที่อ่อนโยน

สหายนบีจึงกล่าวตอบว่ามุฮัมมัดได้จากโลกไปแล้ว”

ผมฟังอย่างตั้งใจ

เห็นความเรียบง่ายของการสร้างสะพานความรัก

กลืนอายุความอ่อนโยนโอบอ้อม

แต่ปัจจุบันได้ยินเพียงเสียงเล่า

มีชนเพียงน้อยนิดที่ก้าวตามรอยทางนบีอย่างแท้จริง

เรื่องเล่าขานจึงเป็นเรื่องเล่าขาน

ไม่ต่างจากตำนานที่สามารถหลุดหายไปจากวงโคจรโลกได้เสมอ

นบี เป็นคำภาษาอาหรับ หมายถึง ศาสดา

อุस्ताซ เป็นคำภาษาอาหรับมักใช้เรียกแทนครูสอนศาสนาในจังหวัดชายแดนภาคใต้

5 | รอมฎอนของผม ของท่าน และของเธอ

1.

เศษเสี้ยวแสงจันทร์ส่องแย้มฟ้า

เสียงแซ่ซ้องพระเจ้าแผ่นดิน

เพื่อต้อนรับเดือนใหม่

รอมฎอนอันประเสริฐ

เดือนแห่งความหวังและความอดทน

มุสลิมผู้เลื่อมใสศรัทธาพระอัลลอฮ์

ทุกทวีป

ทุกประเทศ

ดำรงถือศีลอดในห้วงยามตะวันเชิดฉาย

เพื่อลิ้มรสความหิวโหยของผู้ยากไร้

เพื่อก่อร่างสร้างมโนสำนึกแห่งความเห็นอกเห็นใจ

เพื่อให้จิตวิญญาณรู้จักการปันแบ่ง

และหยิบยื่นสิ่งอันเป็นที่รักแก่เพื่อนร่วมโลก

กระทั่งความมีดียามรัตติกาลเคลื่อนปกคลุม

ผู้เปี่ยมศรัทธาในพระเจ้าจะลุกขึ้นจากเตียงนอน

สู่การสืโรราบสรรเสริญพระเจ้าผู้สร้าง

ด้วยบทสวดที่ถ่ายทอดผ่านกาลเวลามานานนับพันปี

จากศาสดาสู่บรรพชนรุ่นแล้วรุ่นเล่า

2.

กระนั้น, แม้รอมฎอนเป็นของขวัญอันล้ำค่าแก่มวลมุสลิม

แต่รอมฎอนของผม ของท่าน และของเธอแตกต่างกันสิ้นเชิง

รอมฎอนของผมเรียบง่าย

ข้าวปลาอาหารละศีลอดมีพอประมาณ

อากาศหายใจไม่ได้เลวร้ายถึงขั้นทรมาน

มีเสียงระเบิดบ้างแต่ระยะหลังมานี้ไม่ถี่นัก

รอมฎอนของท่าน
เพียบพร้อมกว่าเดือนใด ๆ
บนโต๊ะหินอ่อน
สรรพอาหารถูกจัดวางเป็นแถว
ขนมหวานจัดจานสวยงาม
และน้ำทับทิมสีแดงสด

ส่วนรอมฎอนของเด็ก ๆ ที่ซีเรีย
มีเพียงอินทผาลัมหนึ่งเม็ด
น้ำหนึ่งแก้ว
และเสียงระเบิดประกอบเป็นบทเพลงแสนสด
กระตุกต่อมความกลัวให้เจ็บปวดอยู่ร่ำไป
ยิ่งดังถี่เท่าไร
น้ำตายิ่งหลังรินมากขึ้นเท่านั้น

6 | ทลายกำแพง ก่อสร้างสะพาน

กำแพงสูงชัน

ทอดตัวยาวเป็นแนวขวาง

คั่นตรงกลางระหว่างบ้านผมกับบ้านใครสักคน

ก่อดัวด้วยอิฐแห่งความเกลียดชังของบรรพบุรุษ

ตั้งแต่เมื่อไหร่ไม่ทราบชัด

อาจล่วงเลยมาเป็นศตวรรษแล้วก็ได้

ค่อย ๆ ยกกระตักสูงขึ้นจนเฉียดปุยเมฆ

บดบังทัศนียภาพอีกฝั่งจากทุกสายตา

ได้ยินแต่เพียงเสียงร่ำไห้

แต่ไม่เคยเห็นหยดน้ำตา

ได้ยินแต่เพียงเสียงหัวเราะ

แต่ไม่เคยเห็นรอยยิ้ม

อยากทลายกำแพงนั้นลง

นำอิฐและปูนมาต่อเป็นสะพาน

ทอดตัวข้ามไปอีกฟาก

เพื่อจะได้วิ่งเล่น

ส่งรอยยิ้มให้คนฝั่งตรงข้ามอย่างน้อยวันละสามครั้ง

เพื่อพิสูจน์ว่าพระจันทร์สีเหลืองนวลดวงนั้น

ใช้ดวงเดียวกับฝั่งที่ผมมองเห็น

แต่ไม่เคยทลายมันลงได้

กำแพงยังมั่นคงแน่นหนา

ด้วยความเกลียดชังของลูกหลานบรรพชน

7 | ครอบครัวได้สะพาน

บ้าน

ปูพื้นด้วยกระเบื้อง
มุงกิ่งไม้เป็นหลังคา
กันฝนด้วยกระสอบปูลู

ห้องนอน

ผ้าชีวขาดวินเป็นฟูกพรม
หินแข็ง ๆ หนึ่งก้อนเป็นหมอนหนุนศีรษะ
ไม่มีหมอนอิง
ทุกคำคืนนอนกอดเพียงสายลมหนาวเหน็บ

ห้องครัว

หินสีก้อนเป็นเตาแก๊ส
พื้นจากพงป่าริมทางเป็นเชื้อเพลิง
หม้อเล็ก ๆ หนึ่งใบที่บวบเบี้ยว
สำหรับประกอบอาหาร
และจานเซรามิคแลเห็นเป็นรอยร้าว
สำหรับรองรับทุกสิ่งที่มีกิน

ยาย

ร่างกายชubbผอม
แขนขาอ่อนแรง
ผวากลัวทุกการเคลื่อนไหว
น้ำตาไหลรินให้ความวิโย

น้องชาย

วัยเจ็ดขวบ
ท้องแฟบจนเห็นกระดูกซี่โครง
ใบหน้าเปื้อนถ่าน
เท้าทั้งสองเหยียบย่ำดินอย่างไร้ความรู้สึก

เธอ

เด็กสาววัยสิบสอง
 ออกจากโรงเรียนกลางคืน
 อยากอ่านหนังสือ
 อยากเขียนหนังสือ
 แต่ไม่มีหนังสือ
 ตื่นเต้นกับบางกระดาษหนังสือพิมพ์
 ที่แอบเก็บมาจากถังขยะ

เพื่อนร่วมโลก

ทั้งชายและหญิง
 ทั้งเดินเท้าและนั่งยานพาหนะ
 ผ่านไปผ่านมา
 ทุกเช้า สาย บ่าย ค่ำ
 ไม่มีสายตาใครได้เห็นครอบครัวได้สะพาน
 อาจเพียงไม่เหลียวแล
 หรือเพียงเห็นจนชินตา
 อาจเห็นเต็มสองตา
 หรือเพียงแค่เฉยชา
 ร้อยพันเหตุผล

8 | ฟ้ายี่นั่นหลังฝนให้เด็ก ๆ ชุ่มฉ่ำเหมือนที่นี้ใหม่

ฟ้าที่นี้

หลังสายฝนแรกเริ่มต้นฤดู
 เด็ก ๆ แก้วฟ้า
 วิ่งเปลือยออกรับความชุ่มฉ่ำ
 ยิ้มแย้มให้แมงเม่าที่บินว่อน
 หัวเราะเสียงดังประชันเสียงฝน
 ไล่จับกันอย่างอิสระชน
 ต้นหญ้าแตกยอดเต็มระบำ

ฟ้าที่นั่น

ที่สี่เรีย ปาเลสไตน์ และยะไข่
 ที่เยเมน ซูดาน และเวเนซุเอลา
 ฤดูกาลรบราผ่นเปลี่ยนไปเรื่อย
 ฟ้ายี่นั่นฝนแทนท่ากระสุนบ้างใหม่
 เด็ก ๆ ควรได้แก้วฟ้า
 วิ่งออกจากที่หลบมารับความชุ่มฉ่ำเสียที
 ใครกันเล่าหยุดยั้งฟ้าไว้
 คนใจบาปที่หวังเหนอำนาจไซ้ใหม่

ฟ้าเดียวกัน

แม้อยู่กับคนละซีกโลก
 หรือไกลห่างกันสักกี่หมื่นไมล์
 จะยังยกมือวิงวอนขอพระเจ้า
 ภาวนาให้ฟ้ายี่นั่นหลังฝน
 ให้ฤดูกาลรบราจบสิ้น
 ให้ความซึ้งเคืองร่วงโรยเป็นฝุ่นดิน
 ให้ปรាកการอาฆาตกลายเป็นซากปรักหักพัง
 และการช่วงชิงอำนาจกลายเป็นสิ่งไร้ใครกสำหรับผู้คน

ฟ้าผืนเดียวหลังฝนพร้อมกันได้
 เด็ก ๆ ที่นี้และที่นั่นก็หัวเราะพร้อมกันได้

9 | ไม่มีดอกไม้ดอกใดสวยกว่าดอกอื่น ๆ

ต้นอ่อนแผ่ไผ่จากดินไม่ต่างกัน
 ดูดน้ำและแร่ธาตุ
 เติบโตยืนต้นท่ามกลางสายลม
 กระทั่งผลกลีบบานแย้มยิ้มให้โลก
 นั้นแหละจึงต่างสีสนั่น
 แดง เหลือง ฟ้า ชมพู
 ม่วง ขาว ทอง หรือน้ำเงิน
 หนึ่งกลีบ สองกลีบ หรือสามกลีบ
 สำคัญด้วยเหวอ
 เมื่อผีเสื้อโฉบบินมาดมดม
 มิเห็นดอกไม้จะหลบหลีกเลี่ยงได้

เป็นดอกไม้
 งดงามในตัวตน
 เมื่อมองด้วยสายตาที่กว้างไกล
 ย่อมพานพบความอัศจรรย์ในสีสนั่นแห่งท้องทุ่ง
 ไม่มีสีใดโดดเด่นเฉพาะ
 หากขาดสีใดไปต่างหาก
 ทุ่งกว้างจะขาดความสวยงาม

10 | “แม่ครับ ผมหายใจไม่ออก”

1.

จอร์จ ฟลอยด์

ไม่ผิดหรอกที่คุณเกิดมาผิวดำ

ไม่ผิดหรอกที่คุณสืบสายโลหิตจากชาวแอฟริกันอเมริกัน

ขึ้นชื่อว่าคุณมนุษย์ย่อมมีสิทธิที่จะหายใจเข้าออกตั้งแต่ลืมตาดูโลก

ไม่มีข้อยกเว้น

ไม่มีคำกล่าวอ้าง

และไม่อาจมีใครถืออภิสิทธิ์เพราะกวีอนุญาตไปได้ตามอำเภอใจ

2.

เขาของชายที่กดคอคุณแนบพื้นต่างหาก

คือสัญลักษณ์แห่งความชั่วร้าย

คนในเมืองมินนีแอโพลิสเห็น

คนที่เจนีวาเห็น

ผมเองก็เห็น

ใบหน้าของคุณแนบพื้นถนนอย่างเจ็บปวด

คุณพยายามร้อง “ผมหายใจไม่ออก”

เหมือนกับที่เอริค การ์เนอร์เคยร้องขอ

ทุกคนได้ยิน

นกที่บินผ่านก็คงได้ยิน

แล้วคุณก็ร้องขึ้นอีกว่า “แม่ครับผมหายใจไม่ออก”

แต่เขาคู่นั้นยังกดข่มคอของคุณ

กระทั่งคุณสลบหมดสติไป

และจากลูกน้อยสองคนเมื่อไปถึงโรงพยาบาล

3.

ลูกของคุณคงเสียใจที่สูญเสียพ่อ

ผมและคนทั่วโลกก็เศร้าโศกหากคุณตายเพียงเพราะผิวดำ

ตั้งแต่มาร์ติน ลูเธอร์ คิง เคลื่อนขบวนร้องเรียก

ผมหลงเข้าใจว่ารากของการเหยียดสีผิวค่อย ๆ ถูกถอนไปหมดสิ้นแล้ว

แต่เปล่าเลย

มันยังเกาะแน่นอยู่ในหัวใจของหมาป่าล่าเนื้อ

4.

อย่างไรเถอะ

ผมจะติดแฮชแท็ก #BlackLivesMatter

เหมือนอย่างที่เลเบอร์อน เจมส์ และคนอื่น ๆ ในโลกทำ

ไม่ใช่เพื่อคุณคนเดียว

แต่เพื่อคนทุกสีผิว

เพื่อความเท่าเทียมและเป็นธรรม

11 | แสงเทียนของมาลา

มาลา

ผู้ปลดแอกพันธนาการ

ที่กักขังเด็กหญิงอย่างเธอมานานหลายทศวรรษ

แสงเทียนแห่งการตื่นรู้

มอดดับอยู่กลางวงล้อมของชายฉกรรจ์

เธอไม่อาจถ่วงความหวาดกลัวไว้ได้อีกแล้ว

ควรปลดปล่อยออกไปให้เป็นอิสระเสียที

จึงอย่าทำฝ่าวงล้อมด้วยใจอาฆาต

จุดเทียนการศึกษาให้ส่องสว่างทั่วแผ่นดิน

เด็ก ๆ ทุกเพศ พลันตื่นจากการหลับใหล

เปิดประตูบ้าน

กระโดดโลดเต้นไปโรงเรียน

ทว่า, กลุ่มชนที่ชิงชังการเปลี่ยนแปลง

ลั่นไกใส่เธอ

กระสุนวิงทะลุศีรษะ

เธอล้มลง

แต่แสงเทียนยังไม่มอดดับ

เด็ก ๆ เรือนแสน

ตั้งวงล้อมปกป้องแสงเทียน

12 | ไกลบ้าน

ชนโรฮิงญา

เดินทางรอนแรมใต้เวียงฟ้ากว้าง

กลางวันแดดระอุร้อนจนเหงื่อไหล

กลางคืนสายลมหนาวเหน็บจนปากสั่น

ลูกน้อยร้องห่มร้องไห้

โหยหาข้าวปลาอาหาร

บ้านที่เคยหลับนอน

ถูกเปลวเพลิงความเกลียดชังลามเลีย

หลงเหลือเพียงซากปรักหักพัง

และบางกะโหลกของเพื่อนบ้าน

พวกเขาเดินเท้าโคลนหนึ่ออกจากเตียงนอน

ล่องเรือไปตามธารกระแสน้ำไหล

ลัดเลาะข้ามเนินเขา

บุกป่าฝ่าดง

สัตว์ร้ายมากมายจ้องจะขย้ำ

ที่แสนเจ็บปวดคือการตกเป็นเหยื่อมนุษย์

ถูกกักขังในกรงเหล็ก

และส่งต่อไปขายเยี่ยงทาส ณ ตลาดมืดอำมหิต

การรอนแรมไกลบ้าน

ไร้ทิศทางจะมุ่งหมาย

ทรมาทรมานเกินกว่าที่นักสุนทรพจน์คนใดจะหยั่งถึง

ภาวณาเพียงมีฝั่งให้ขึ้นยามเรือจอด

และหวังเพียงให้ถูกพุดถึงบ้างบนโต๊ะสนทนาของเพื่อนร่วมพิภพ

13 | มาทำอะไรที่นี่...บนโลกสีน้ำเงิน

ผมและคุณ

เรามาทำอะไรที่นี่

ใครสักคนอาจสมมติว่าเราเป็นนักเดินทาง

ผ่านมาจากโลกเร็นลับ

ลึบตาตื่นในโลกวุ่นวาย

เพื่อผ่านไปสู่อีกโลกเร็นลับ

คุณอาจศรัทธาต่างไปจากผม

นั่นไม่ใช่อุปสรรค

คุณเชื่อในสิ่งที่คุณเชื่อ

ผมก็เชื่อในสิ่งที่ผมเชื่อ

เพียงตอบคำถามตัวเองได้ก็พอ

ในสิ่งที่ผมเชื่อ

พระเจ้าสร้างมนุษยชาติจากอสุจิของบุรุษ

ผ่านวิวัฒนาการในครรภ์เล็ก ๆ ของสตรี

เสกเป่าวิญญาณและลิขิตความเป็นไปของชีวิต

กระทั่งลึบตาและเติบโตใหญ่

จนวันหนึ่งเมื่อเดินทางมายาวไกล

และถึงจุดจบสิ้นของเส้นลิขิต

ผมจะถอนหายใจเพื่อปลดปล่อยวิญญาณ

เทวทูตจะมากะชากออกไป

ญาติมิตรจะห่อเรื่อร่างด้วยผ้าขาวเพียงไม่กี่ผืน

และแบกหามโยนไปในกูโบร์

เกลียดดินกลบหน้ามิดชิด

แล้วเดินจากไปอย่างคนไม่รู้จัก

นั่นแหละผมเป็นมนุษย์
พระเจ้ามอบหมายมนุษย์เป็นตัวแทนพระองค์บนหน้าแผ่นดิน
เพื่อสร้างสรรคความจำเริญ
มิใช่บ่อนทำลายสรรพสิ่ง
เพื่อสร้างสันติภาพ
มิใช่ก่อการร้าย
คุณอาจปฏิเสธที่จะเชื่อบทกวี
แต่โปรดรับดอกไม้ในตระกร้าที่ผมนำมาฝากเถิด
หากยังไม่ยินดีรับวันนี้
ผมจะวางไว้หน้าบ้าน
ไม่ต้องกังวลว่ามันจะเหี่ยวเฉาหรอกนะ
ผมจะนำดอกไม้ใหม่มาเปลี่ยนให้ทุก ๆ เช้าตรู่

14 | แต้มสี

เมื่อลืมหืมตาดูโลก
 ไม่มีใครรู้จักสีใดหรอก
 ไม่รู้จักแม่เชื้อชาติ
 ศาสนาและภาษา
 ทำได้เพียงร้องไห้ขอแง
 ยืมหัวเราะอย่างไรเหตุผล
 ใครหลายคนหอมแก้มซ้ายขวา
 โอบอุ้มไว้ในอ้อมอก
 ก็มีเคยตวาดไล่

ชีวิตจึงปานผ้าขาวหลายคนว่า
 พ่ออาจแต้มสีความรัก
 แม่อาจแต้มสีความเอื้ออาทร
 ปู่ย่าตายายแต้มสีแห่งความเห็นอกเห็นใจ
 วันคืนผันผ่าน
 ผ้าขาวเลอะ
 เปราะอะเปื้อนด้วยสีสรรพ์
 แต่สวยงาม

ต่างกัน
 หากพ่อแต้มสีความเกลียดชัง
 แม่แต้มสีความริษยา
 ปู่ย่าตายายแต้มสีการขู่เข็ญเห็นแก่ตัว
 ขลาดกลัวและอ่อนแอ
 วันคืนผันผ่านเช่นเดียว
 ผ้าขาวเลอะ
 เปราะอะเปื้อนด้วยสีดำ
 ทะมึนและหม่นหมอง

15 | แจกจ่ายความเห็นใจ

แจกจ่ายความเห็นใจออกไปเถิด
 ด้วยรอยยิ้ม
 และแววตาที่ประกายความห่วงใย
 ด้วยสองมือที่เคลื่อนไหวขยับ
 ยื่นจับมือใครสักคนที่กำลังล้มลุกคลุกคลาน
 ให้ยืนหยัดส่ง่างามอีกครั้ง
 ด้วยสองแขนที่แข็งแรง
 ประคองร่างผู้ปราศัยแก่ชรา
 หรืออย่างน้อยที่สุด
 เพียงแค่กระดิกลิ้น
 เพื่อปลอบประโลมผู้เป็นศัตรูกับลมหายใจตนเองในวันพุง
 ให้ตาใจไม่ฝ้าฟาง
 และมองเห็นคุณค่าของตัวเองแจ่มชัดอีกสักหน

ความเห็นใจเป็นดังตาน้ำแห่งสันติสุข
 เมื่อมีมากจนล้นเหลือ
 จะดันให้สันติสุขพวยพุ่งท่วมโลก
 เพื่อนมนุษย์จะแหวกว่ายเช่นฝูงปลาที่กินอิม
 และท่วมทันอยู่เช่นนั้น
 ไม่มีวันเหือดแห้งไป
 ตราบเท่าที่คุณยังแจกจ่ายความเห็นใจ
 คนอื่น ๆ ย่อมกระทำเช่นเดียวกัน

บทนี้ รับแรงบันดาลใจมาจากเรื่อง “น้ำตาท่วมโลก” ในหนังสือเพียงแค่เม็ดทรายของนิต นรารักษ์

16 | ไปสู่เขตแคว้นแดนใต้

ใต้ฟ้ากว้างผืนนี้

หากมีปีก

คุณจะไปบินไปสู่เขตแคว้นแดนใต้

ภูเขาสูงที่ปกคลุมด้วยหิมะ

ผืนป่าที่ปกคลุมด้วยพฤษภานานาพันธุ์

ท้องทุ่งไร่ที่ดอกหญ้าออกงามดั่งพรมกว้าง

หรือตึกสูงเสียดฟ้าสักตึกที่มองเห็นคนอื่น ๆ เล็กกระจิริดเท่ามด

เมื่อกระพือปีกบินไปได้สักระยะ

คุณจะตอบความต้องการของตัวเอง

เมื่อเหนื่อยล้าอ่อนแรง

คุณจะร่อนถลาลงโดยไม่ต้องมีพายุใดบังคับ

ในที่ ๆ หัวใจเป็นสุข

สงบและเยียบเย็น

อาจลงหลักปักฐานอยู่ที่นั่นจนกว่าชีวิตจะดับสูญ

หรือโยกย้ายไปตั้งแต่แสงอรุณแรกของวันใหม่ยังมีแยมเส้นขอบฟ้า

ทั้งหมดมิใช่เพราะแผ่นดินที่คุณเหยียบย่ำ

หรือสภาพอากาศของทำเลใหม่

ไม่ว่าจะร่อนถลาลงที่ใด

ความสงบสุขย่อมงอกงามในหัวใจได้เสมอ

หากกองดินแห่งอคติซึ่งซึ่งถูกเกลี้ยกลบจนระนาบ

คุณไม่จำเป็นต้องมีปีกด้วยซ้ำไป

17 | โบายบินไปให้พ้นจากหุบเหวความโศกเศร้า

มีใครบ้างหลบหลีกความจริงได้
 ฉากที่รังสรรค์
 อาหารมือเช้าและเย็น
 และใบหน้าที่แต่งแต้ม
 อาจอำพรางความเศร้าหมอง
 แต่ขณะลมหายใจเข้าออก
 เลือดสูบฉีดด้วยแรงดันความทุกข์ระทม
 ไหลเวียนเป็นจังหวะคงตัว
 หากกรีดเลือดให้ไหลริน
 เนื้อหนังอาจเจ็บปวด
 รอยแผลเป็นจะถูกสลักไว้จนกว่าชีวิตจะดับสูญ
 แต่ความเศร้าจะไหลหลากออกไป
 เยียบเย็น
 สู่ว่างเปล่าและเดียวดาย

กระนั้นอย่าประารถนาวิธีเช่นว่าเลย
 การคลี่คลายควรทดแทนด้วยการรอกงาม
 โบายบินออกไปให้พ้นหุบเหวความโศกเศร้าเสียดีกว่า
 หากปีกยังมีแกร่งกล้า
 เชื้อเถิด ใครหลายคนรอโบกลมให้
 ขอเพียงศรัทธาในความหมายของตัวตน
 นับแต่โบายบินออกไป
 มีต้องยิ้มกว้างเหมือนใคร ๆ ก็ได้
 เพียงยิ้มด้วยรอยยิ้มของตัวเอง
 เลือดก็สูบฉีดด้วยแรงดันความสุขแล้ว

ภาคสอง

- ความทรงจำฟอกขาว -

18 | ไม่เฝ้าฝันเป็นหนุ่มสาวโรงงาน

1.

บ้านเกิดของมีะอยู่ที่จระนะ
 สี่ปีหลังจากปีะกลายเป็นเจ้าธูลี
 เราโบกมือลาเมืองปัตตานี
 นั่งรถไฟกลับสู่หมู่บ้านสะกอม
 ที่นี้ผู้คนพูดจาด้วยสำเนียงเป็นเอกลักษณ์
 ส่งมอบรอยยิ้มจริงใจ
 และหัวเราะเรีงร่าอย่างชนผู้ไร้ทุกข์

2.

ผมเติบโตท่ามกลางธรรมชาติ
 ชายหาดสีขาวเป็นสวนสนุก
 จรวดกระดาดาชลอยฟ้า
 รถลากทางมะพร้าว
 ปราสาททรายในจินตนาการ
 เสียงคลื่นซัดชายฝั่ง
 เป็นบทเพลงระรินหูทุกโมงยาม

3.

มีะนั่งเรือออกทะเลไปกับลุงทุกเช้า
 จับสรรพสัตว์มาหล่อเลี้ยงชีวิตผม
 ทะเลจะนะอุดมสมบูรณ์
 เสมือนหนึ่งชุมทรัพย์ของชาวบ้าน

4.

แต่เมื่อไม่นานมานี้
 จระนะกลับกลายเป็นเนื้อไอชะ
 โครงการประหลาด ๆ กำลังเกิดขึ้น
 เขตเศรษฐกิจพิเศษ โรงงานอุตสาหกรรมและท่าเรือน้ำลึก

5.

คนแปลกหน้าซึ่งไม่เคยรู้จัก

ประกาศต่อสาธารณชนหน้าตาเฉย

ว่า “หมู่บ้านของเราไม่มีอะไร”

โครงการประหลาดจะเข้ามาสร้างงานและสร้างเงิน

6.

ต่างกันลิบลับ

มีะว่าโครงการประหลาดจะทำลายชีวิตและจิตวิญญาณของคนจะนะต่างหาก

โรงงานอุตสาหกรรมจะขโมยอากาศบริสุทธิ์

ทำเรื่อน้ำลึกจะทุบทำลายสวนสนุกริมชายหาด

เขตเศรษฐกิจพิเศษจะบังคับคนในหมู่บ้านให้กลายร่าง

จากชาวประมง ชาวสวนยาง และคนเลี้ยงนกเขา

ไปเป็นหนุ่มสาวโรงงาน

แม้ไม่ได้เฝ้าฝัน

แต่พวกคนแปลกหน้าก็ไล่ตามมายึดเยียดความฝัน

ถึงหัวกระไดบ้าน

19 | โปรดอย่าไล่ฝูงโลมาให้ว่ายหนีไปจากทะเลของเรา

คนนอกอาจเรียกทะเลที่นี้ว่า “เลจะนะ”
 สำหรับผมที่นี้คือ “เลขของเรา”
 กลิ่นทะเลอาจสาบสำหรับคนไกล
 สำหรับคนใกล้คือกลิ่นอายแห่งความสงบมากกว่า

แต่ไหนแต่ไรมา
 เรือไม่เคยลอยล่องเพียงลำพัง
 หลายครั้งหลายหนโลมาโผล่มาเป็นเพื่อน
 เต็มระบ่าอยู่ท่ามกลางคลื่นลม
 คล้ายการแสดงโชว์ในสวนสนุกซาฟารี
 ทว่า, นี่คือโชว์จริง ๆ ซึ่งฝูงโลมากำกับกันเองอย่างอิสระ
 ไม่มีมนุษย์หน้าไหนชี้นิ้วสั่ง

ห้วงระยะเวลาหนึ่ง
 ฝูงโลมาหายลับไป
 ไม่มีโชว์เต็มระบ่า
 เรือแล่นออกไปอย่างโดดเดี่ยว
 ว่ากันว่าใครบางคนไล่โลมาให้หนีไป
 ด้วยยวนที่ทอดลงผิวน้ำอย่างไร้ความรับผิดชอบ
 และขยะหลากสีส่นที่ลอยเกลื่อน

และเมื่อไม่นานมานี้
 โลมาบางฝูงว่ายเวียนกลับมา
 เป็นหลักฐานยืนยันว่าทะเลของเรายังคงสมบูรณ์
 แต่ต่อไป
 โปรดอย่าไล่ฝูงโลมาให้ว่ายหนีไปจากทะเลของเราอีกเลย
 โปรดยึดมั่นคติเจกเช่นชาวเลในอดีต
 ซึ่งมองท้องทะเลเป็นชีวิต

20 | ดูหล้า จะได้ฟังเสียงปลาอีกไหม

ดูหล้า

เป็นพรานทะเล

ฝึกปรีวิธามาจากบรรพบุรุษ

ส่งต่อกันรุ่นสู่รุ่น

เป็นภูมิปัญญาอันทรงคุณค่า

ดูหล้า

ชำนาญเรื่องฟังเสียงปลา

ดำดิ่งลงใต้ผิวน้ำ

หูสองข้างคืออาวุธสำคัญ

ไม่เคยพลาด

ได้ปลากลับบ้านมากมาย

ถึงทำผู้คนเรียงราย

มาคอยซื้อขาย

ปลาหลากหลายจากดูหล้า

แต่ที่นี้กำลังจะกลายร้าง

เป็นโรงงานอุตสาหกรรม

หากปลาหนีหาย

แล้วดูหล้าจะฟังเสียงใคร

---

*ดูหล้า เป็นคำที่ใช้เรียกผู้ที่ทำหน้าที่ฟังเสียงปลา ซึ่งมีอยู่ตั้งแต่จังหวัดนครศรีธรรมราชจนถึงนราธิวาส

21 | ไม่มีดาราดวงใดร้อนแรงเช่นดวงตะวัน

เด็กหญิงไครียะห์

เธอเปรียบดวงดารา

ความงดงามภายในใจเจิดจรัส

ประกายระยิบระยับเป็นแสงส่องทาง

ท่ามกลางความทมิฬของฝันฟ้ายามรัตติกาล

เธอมีเคยหรือแสง

พลังแห่งความหวังแหวนปลดปล่อยออกมาเต็มที่

เพื่อนำพาหมู่บ้านให้พ้นจากเงื้อมมือปีศาจร้าย

ฟ้าฝันเดียวกันนั้น

ยังมีดวงดาราที่ชื่อเกรต้า ธันเบิร์ก

เด็กหญิงผู้ยืนหยัดต่อสู้กับโลกร้อน

มุ่งหมายเรียกร้องมวลมนุษยชาติ

ให้ยุติทำร้ายโลกเสียที

และหากฟ้าฝันเดียวกัน

มีดาราดวงใหม่เกิดขึ้นทุก ๆ คำคืน

แสงดาราเล็ก ๆ จะรวมกันเป็นหมู่ดารา

ส่องสว่างให้ฟ้ากระจ่างพ้นจากความมืดมิด

แต่น่าใจหาย

ใครบางคนบนโลกสีน้ำเงิน

ครหาเด็ก ๆ ว่าเป็นพวกหัวรุนแรง

เสมือนหนึ่งยึดเยียดให้ดวงดาราดูโหดร้ายเฉกเช่นดวงตะวัน

ขณะสัจธรรมตรงกันข้าม

ดาราทุกดวงล้วนเปี่ยมล้นด้วยความรักและอ่อนโยนต่อโลก

22 | ลิวค้ ผมจะไต้สูดอากาศบรืสูทธิที่นั่นอีกไหม

1.

ข่าวคราวสถานที่ท่องเที่ยวแห่งใหม่
 แพร์สะพัดไปยังหมู่คน
 สายลมออนไลน์พัดพาภาพความสวยงาม
 จากหมู่บ้านสู่ตำบล
 จากตำบลสู่อำเภอ
 สู่อำเภอและประเทศ
 ผู้คนจากทั่วสารทิศหลั่งไหลมาตื่นตา
 บันทึกภาพส่งเข้าไปในโลกออนไลน์
 และขนานนาม “ลิวค้” เป็น “สวีตเซอร์แลนด์แดนจะนะ”

2.

ลิวค้เคยเป็นเหมืองแร่มาก่อน
 ต้นสนสูงโปร่ง
 สายน้ำสีเขียวคราม
 และอากาศบริสุทธิ์
 คือมนต์เสน่ห์ดึงดูดนักเดินทาง

3.

ผมไม่ใช่ักเดินทาง
 แต่รู้จักลิวค้ตั้งแต่สิบสองขวบ
 เพื่อน ๆ ชวนปั่นจักรยานมาบ่อย
 ตอนนั้นเจียบสงบ
 ผมและเพื่อนสูดอากาศบริสุทธิ์เข้าเต็มปอด
 ยิ่งยามเช้าหมอกขาว ๆ ยังลอยปกคลุม
 หัวใจจะเบ่งบานปานบุปผาได้นี้

4.

คนจะนะยินดีต้อนรับนักท่องเที่ยว

หลายคนมากางเต็นท์ค้างคืน

สังสรรค์กับหมูเพื่อน

ดีดกีตาร์บรรเลงเพลง

ครั้นเครื่องสนุกสนาน

5.

แต่น่าฉงน

หลังการจากไปของคนแล้วคนเล่า

ขยะกลับเกลื่อนกลาดเต็มลานลิวงค์

หลากสีสิ้น

มิสวงามสักนิด

6.

เจ้าของลิวงค์จึงประกาศปิด

ขณะผมและเพื่อนกำลังจัดกระเป๋าเดินทาง

เราตั้งใจจะกลับไปสูดอากาศบริสุทธิ์ที่นั่น

แต่ไม่ทันการณ์

ใครบางคน

ละเลงความสวยงามของลิวงค์ให้สูญสิ้นไปเสียแล้ว

23 | ความทรงจำฟอกขาว

1. ความทรงจำหลากสีสิ้น

ปิดภาคเรียนเมื่อสิบปีก่อน
 ผมเคยมาเที่ยวหลิเป๊ะกับมีะและญาติ ๆ
 ทะเลอันดามันสีเขียวคราม
 เวิ้งฟ้าโปร่งโล่งกระจ่างใส
 เรือลำน้อยโอดแล่นไปสู่เกาะแดนสวรรค์
 หลิเป๊ะ ณ ตอนนั้นผู้คนไม่พลุกพล่านมากนัก
 ชายหาดขาวสะอาด
 ปราศจากสีสิ้นจากของขม

ยามเย็นสายลมพัดโบก
 ตะวันอัสดงตรงปลายขอบฟ้า
 เสมือนหนึ่งไข่แดงเลื่อนคล้อยตกลงกลางมหาสมุทร
 ฟากฟ้าปรากฏแสงเลนเงาไล่ระดับสีแสดส้ม
 ดงงามเกินกว่าศิลปินคนใดจะวาดเหมือน

วันรุ่ง
 เมื่อกระโดดลงไปได้ทะเล
 เสมือนหนึ่งได้หลุดหลงไปยังโลกอีกใบ
 แล่นอัศจรรย์
 ฉากสวยงามปรากฏตรงหน้า
 ความเงียบสงบปกคลุมทุกการเคลื่อนไหว
 ปะการังสีสวยทวยทัก
 แม่นทะเลเต็นระบำต้อนรับ
 ฝูงปลาหลากสีแหวกว่ายอย่างอิสระเสรี
 ผมหลงรักทะเลหลิเป๊ะ
 บันทึกไว้ในความทรงจำตลอดมา

2. ความทรงจำฟอกขาว

ปิดภาคเรียนเมื่อต้นปี 2020
 ผมกลับมาเยือนหลีเป๊ะอีกครั้ง
 กับเพื่อน ๆ ร่วมมหาวิทยาลัย
 กาลเวลาผันผ่าน
 หลีเป๊ะผันเปลี่ยน
 ผู้คนพลุกพล่าน
 คนไทยเป็นเพียงชนส่วนน้อย
 ในวงล้อมของชนชาวฝรั่ง
 ผมภาวนาให้โลกได้ทะเลไม่เปลี่ยนไปมากนัก

แต่แล้วก็ผิดหวัง
 ฝูงปลาแหวกว่ายมาทักเพียงน้อยนิด
 แม่นทะเลก็ตื่นระบืออย่างไร้เรียวแรง
 ปะการังฟอกขาวซีดเซียว
 ประหนึ่งหญิงสาวที่เรื้อนร่างโรยราใกล้สิ้นใจตาย
 สลัดทิ้งความสวยงามไปกับรังสีความร้อน
 ที่มีอาจลอยล่องทะเลเรือนกระจกโลก

ความทรงจำของผมจึงเปลี่ยนไป
 ไม่ต่างอะไรจากปะการัง
 ฟอกขาวไม่หลงเหลือเรื่องราวให้น่าจดจำ
 จึงหวังเพียงว่าสัตว์โลกที่ซื่อมนุษย์
 จะช่วยรักษาปะการังให้ฟื้นตัวได้
 หรืออย่างน้อยก็ไม่ทำร้ายพวกมันอีกก็พอ

24 | อนุสรณ์ความดิบเถื่อนใต้ทะเลลึก

ใต้ท้องทะเล

ในที่อยู่ของตนเอง

ผู้รุกรานล่องล้าเข้ามา

ใช้สรรพวิธี

ขโมยครีบบไป

บนโต๊ะอาหารมี้อค่า

ในภัตตาคารหุบระดับดาว

ชนชั้นผู้มีอันจะกิน

เฉลิมฉลองด้วยหูดลาม

กั๊ดและเคี้ยว

กลืนลงกระเพาะอย่างสำราญสุข

อิมเอ็มโดยไมแ่แซชีวิตเจ้าของครีบบนั้น

สนแต่เพียงชีวิตตนเอง

ขณะหูดลามเป็นร้อยเป็นพัน

นอนดิ้นอยู่ใต้ท้องทะเลลึก

พิการอย่างหมดหนทาง

ไม่อาจพยุงชีวิตแหวกว่ายไปต่อได้

รอคอยเพียงลมหายใจไหลออกไปจนหมด

ทูรนทูราย

ก่อนจะกลายเป็นซาก

และทับถมเป็นอนุสรณ์แห่งความดิบเถื่อน

ของบางมนุษย์ที่ยืมร่าอยู่บนหน้าแผ่นดิน

25 | ฉากที่เปลี่ยนไประหว่างนั่งรถไฟกลับบ้าน

รถไฟสายใต้

ขบวนด่วนพิเศษ

แล่นด้วยความรวดเร็ว

มุ่งหมายสู่ความสงบ

ระหว่างทาง

บ้างมีตมิด เปล่าเปลี่ยว เงียบเหงา

บ้างสว่าง กระฉ่าง พลุกลั่นเงา

ต่างถิ่น ต่างที่ ต่างความหมาย

จะผ่านผืนป่าเขียวขจีแล้ว

ฤดูกาลผลิบ้างยังไม่ลาจาก

ต้นไม้โยกย้ายเด่นระบ่ำ

ในม่านหมอกยามเช้าตรู่

กลางประกายแสงอรุณรุ่ง

นั่นเป็นความทรงจำเมื่อไม่นานมานี้

ต่างลิบดับกับระหว่างทางปัจจุบัน

รถไฟแล่นไปอย่างไร้ความรู้สึก

คนบนขบวนนั่งเหม่อลอย

ฉากระหว่างทางเปลี่ยน

ฤดูกาลถอนรากถอนโคนดำเนินไป

เสียงเลียดังกว่าเสียงหวูดรถไฟเสียอีก

ผู้กำกับอยู่ที่ไหน

ขอฉากกึ่งไม้ระบ่ำสายลมกลับคืนเกิด

มิปรารถนาฉากกึ่งก้านสนไหว

คล้ายกำลังสิ้นใจตาย

26 | ภาวะโลกร้อน

ภาวะโลกร้อน

ผมได้ยินมาตั้งแต่วัยเยาว์

ขบวนพาเหรดของงานกีฬาสี

ครูก็เคยบังคับให้ผมเดินถือป้ายผ้า

รณรงค์ลดโลกร้อนไปบนไหล่ทางของหมู่บ้าน

พินผ่านมาถึงบัดนี้

บางช่องโทรทัศน์

บางเพจเฟซบุ๊ก

ยังคงประโคมข่าวคราว

ปรากฏสารคดีชุดพิเศษ

และดารายอดนิยมพูดถึง “โลกร้อน”

สารพันที่มาที่ไป

สารพันผลกระทบ

แต่มีว่าป้ายผ้าในงานกีฬาสี

ข่าวเดือนสติในจอโทรทัศน์

หรือดาราน้ำตาตุงเทพบุตรคนใด

จะกระเสือกกระสนมารณรงค์หนทางลดโลกร้อน

บางมนุษย์ก็อ่านเพียงผ่าน ๆ

ฟังเพียงผ่าน ๆ

ตื่นตกใจเพียงผ่าน ๆ

เช้าวันใหม่ ยังทำทุกอย่างให้โลกร้อนขึ้น

ร้อนดับแตก!

ใครบางคนบ่น

27 | ลมหายใจที่หายไป

นายหน้าค้าไม้

โค่นลมหายใจล้ม

ด้วยสัมปทานระดับพรีเมียม

ภูเขาล้านโล่ง

แต่ร้อนนี่ยึดอาณาเขตปกคลุม

ต้นแล้วต้นเล่า

ลมหายใจแล้วลมหายใจเล่า

บรรทุกรถส่งออกไป

ผ่านหมู่บ้าน

ชาวบ้านมุงดู

ขณะลมหายใจพวกเขาแผ่วเบา

28 | ฤดูฝุ่น

ประเทศนี้

มีฤดูเพิ่มมาอีกหนึ่ง

บางปีกินระยะเวลาเนิ่นนาน

สร้างความทรมานแก่ชีวิต

หายใจเข้าออกเหมือนสูดดมเม็ดทราย

เป็นฤดูที่ค่อนข้างโหดร้าย

รุนแรงจนอาจคร่าผู้คนให้ตายจาก

นั่นคือฤดูฝุ่น

ปรากฏขึ้นตั้งแต่เมื่อไหร่ไม่ทราบชัด

บางคนว่าอาจเป็นฤดูข้ามพรมแดน

ที่ส่งต่อกันผ่านขอบฟ้า

บางคนว่าเพราะรถรา

และการเผาไหม้

ฝุ่นพิษมากมายจึงลอยล่องปกคลุมเมือง

ฤดูฝุ่นปีนี้เพิ่งผ่านไป

ตึกสูงระฟ้ากลับมาปรากฏแก่สายตาอีกครั้ง

ปีหน้าฟ้าใหม่

หวังว่าฤดูฝุ่นจะหายไป

ว่าแต่ว่า

ฝากความหวังไว้กับใครดี

29 | เพลงกำลังจะใหม่พระจันทร์ที่เชียงใหม่

บนโลก

เรามองพระจันทร์ดวงเดียวกัน
ดวงที่เหลืองนวลสุกสว่างไสว
และมีกระต่ายในจินตนาการกระโดดไปมา

ครั้นคำคืนนี้

พระจันทร์ของคนเชียงใหม่ไม่เหมือนที่ใด
แดงเดือดน่าหวาดกลัว
กระต่ายกำลังวิ่งวุ่น
เปลวเพลิงจากผืนป่าที่เคยขจีเขียว
กำลังลามเลียปูเมฆ
อีกไม่นานจะถูกลามถึงชั้นฟ้า
หากมีหยุดยั้งความทะยานของเปลวเพลิง
พระจันทร์ทั้งดวงอาจใหม่เกรียมเป็นเก้าธูลี

ชาวบ้านหลายร้อย

เจ้าหน้าที่นับสิบ
พาชีวิตฝ่าดง
ย่ำเท้าไปตามป่าเขา
เพื่อหยุดยั้งเปลวเพลิง

คนที่เฝ้าดูพระจันทร์

ผ่านหน้าต่างตึกไทยคู่ฟ้า
จะรู้ไหมหนอ
ว่าชีวิตจำนวนหนึ่งกลายเป็นศพ
เพื่อปกป้องพระจันทร์

30 | มนุษย์เหวย รู้จักถึงขยะไหม?

ขาว เขียว แดง เหลือง

มากมายรูปลักษณ์

เดินทางมาจากไหนกัน

จึงได้รวมตัวเป็นร้อยเป็นพัน

ประหนึ่งจะประท้วง

ครองเมืองไปเสียอย่างนั้น

ใต้ต้นไม้

ในซอกเก้าอี้

ใต้ม้านั่ง

ในแม่น้ำ

บทบาทวิถี

ระหว่างราวบันได

และไกลออกไปกลางทะเลลึก

ซอกซอนไปทุกหนทุกแห่ง

เกลื่อนกลาด

เนาเปื่อย

ส่งกลิ่นคั่งคูลุมเมือง

ลอยเป็นแพน้ำแขยงอยู่ในน้ำ

จบสิ้นจะตักมาอาบกิน

มนุษย์เหวย

มนุษย์เหวย

รู้จักถึงขยะไหม?

31 | การเดินทางของไมโครพลาสติก

โรงงานเร่งผลิตพลาสติก
เตรียมส่งออกไปทุกหัวระแหง
ขณะนักอนุรักษ์เคลื่อนไหว
รณรงค์ลดการใช้
แต่ประชาชนผู้ทำเป็นมิรู้อิโหนอิเหน่
กลับใช้เพิ่มขึ้นทุกวี่วัน
หึ่ง ๆ ขว้าง ๆ ไว้กลางอากาศ
ไม่สนคำประกาศเตือนภัยในป้ายภาคหน้า

พลาสติกจำแลงร่าง
ย่อยสลายเป็นชิ้นเล็ก ๆ
เกินกว่าสายตาใดจะตรวจจับ
ล่องลอยไปในอากาศ
สูดเข้าเรือนร่าง
ล่องลอยไปในทะเล
เข้าไปในท้องปลา
มนุษย์จับปลามากิน
ส่งต่อภัยอันตรายกันเป็นทอด ๆ
คล้ายสะสมชั่วโงมตายแบบผ่นส่ง

โรงงานเร่งผลิตพลาสติก
ประชาชนร่วมมือกันใช้
นักอนุรักษ์เสียงแหบแห้ง
โรงพยาบาลรับผู้ป่วยเพิ่มขึ้นทุกวัน

32 | รอยแผลจากถึงขยะ

ผมเพิ่งอ่านชีวิต

ของคุณผู้มีอาชีพเป็นคนคัดแยกขยะ

ซึ่งเป็นอาชีพสุจริต

แต่เสียงเจ็บเสียงตายไม่น้อยกว่าตำรวจ ทหาร

คุณไม่ได้ต่อสู้กับโจรผู้ร้ายใด ๆ

เพียงสู้กับเศษแก้ว ไม้เสียบ และเหล็กแหลม

ซึ่งชอกชอนซ่อนตัวอยู่ในถึงขยะ

และพร้อมสร้างรอยแผลให้มือของคุณหลังเลือดได้เสมอ

เช่นนั้นแหละ

แม้ระวังตัวแล้ว

ใส่ถุงมือหนา

สอดส่องสายตาสำรวจ

แต่มีอาจหลบหลีกเศษคมมากมายเหล่านั้นได้

ทั้งบาด

ทั้งทิ่มแทง

ลูกร็องโอดโอยไปหาหมอ

แล้วข่าวร้ายก็ปรากฏ

คุณต้องตัดนิ้วนางทิ้ง

แหวนที่เคยใส่จำเป็นต้องถูกถอดออก

ใครกันทำร้ายคุณ?

33 | ใครทำร้ายฉัน ใครทำลายโลก

กลางลานจัตุรัสแห่งชัยชนะ
 สรรพสิ่งเคลื่อนไหวขยับมารวมตัว
 บุกหา ต้นหญ้า พฤษชาใหญ่
 บุกหรง ผุงแกะ กระทิงป่า
 โดมา ปะการัง และเต่าตนุ
 เดินหน้า เดินหน้า ตะโกนร้อง

ถามขึ้นถี่ ๆ ว่าใครทำร้ายโลก
 กระทั่งเสียงกระหึ่มแผ่คลุมทั้งลานกว้าง
 แต่ไม่ทันจะได้คำตอบ
 สรรพสิ่งทั้งหลายกลับค่อย ๆ ครอบงำ
 ล้มลงบ้าง
 ร่วงโรยบ้าง
 กรีดร้องลั่น

ขณะลมหายใจค่อย ๆ แล่นพลา่่นออกมา
 พวกเขาก็ยังเปล่งเสียงร้องถาม
 ใครทำร้ายฉัน
 ใครทำลายโลก

ภาคสาม

- สมทหายใจออนไลน์ -

34 | โลกคนละใบในรั้วบ้านเดียวกัน

ในรั้วบ้าน

ได้หลังคาเดียวกัน

ต่างคนต่างสร้างโลกของตน

สนทนากับใครสักคนที่ไกลรั้วบ้านออกไป

ไม่ได้ยิน

ไม่ตอบคำถาม

ไม่มีเรื่องเล่าบนโต๊ะอาหารมื้อค่ำ

หัวเราะก๊ากก๊าก

กับคนในจอสีเหลี่ยม

เฉยชากับคนตรงหน้า

เรื่อนร่างใกล้กันคงเดิม

ความผูกพันค่อย ๆ เคลื่อนห่างออกไป

35 | บางคนเหมาะจะเป็นเพื่อนในโลกออนไลน์มากกว่า

ไม่รู้จักผม

ไม่รู้จักคุณ

เดินผ่านไปมาหน้าโปรไฟล์เฟซบุ๊ก

คุณเคยแวะมากดไลค์ทักทายผม

ผมก็เคยแวะไปกดแชร์เรื่องราวของคุณอยู่บ้าง

เราสนใจแวดวงหนังสือเหมือนกัน

หนังสือบางเล่มผมรู้จักเพราะคุณ

บทกวีบางบทคุณได้อ่านเพราะผม

ผมไปเคาะประตูบ้านคุณก่อน

หรือคุณกันนะมาเคาะประตูบ้านผม

แต่นั้นไม่เห็นจะสำคัญ

แค่ตอนนี้เราเป็นเพื่อนบ้านกันก็พอ

แบ่งปันข่าวสารและความรู้ใหม่ ๆ

หยิบยื่นความรู้สึที่ดี ๆ

และเสียงหัวเราะที่ไม่ดังแต่ได้ยินชัดเจน

ส่งข้อความถึงคุณสนุกดี

สติ๊กเกอร์บางตัวพูดแทนความนึกคิด

บางครั้งก็พิมพ์ “555” ให้ดูผ่อนคลาย

ทั้งที่ไม่มีเรื่องใด ๆ ให้ขำขัน

ผ่านไปหลายขวบเดือนเราเหมือนจะสนิทกันมากขึ้น

แต่ไม่เคยเจอหน้ากันจริง ๆ

ผมไม่กล้าหรือคุณไม่กล้า

หรือเพียงพอแล้วที่เราจะเป็นเพื่อนกันบนโลกออนไลน์

และอาจดีกว่าสบตาคุยกันในโลกจริง ๆ ก็ได้

36 | คนล่องหน

บนโลกออนไลน์

มนุษย์แปลกหน้ามากมาย

ล่องหนไปมา

เสมือนหนึ่งไร้ตัวตน

ไม่มีใครรู้จักชีวิตแท้ ๆ

สวมหน้ากากหลากหลายเข้าหาผู้คน

และมักก่นด่าประชามรออนไลน์อื่น ๆ

ใส่สี่ตีไซ้ใครต่อใคร

คำด่าทอร้อนแรงปานจะเข็ชดเจ็ชนผู้อื่นให้กลายเป็นศพ

ไม่เกรงกลัวคำตอบโต้

แต่ชลาดกกลัวตัวตนของตัวเอง

ในฐานะประชามรออนไลน์คนหนึ่ง

จะรักษาระยะห่างคนล่องหน

มิใช่เพราะทะนงตนใด ๆ

เพียงมิอยากสบตาคนแปลกหน้า

ที่จำแลงร้างไปจากความจริง

37 | แปลกปลอม

โลกออนไลน์

มีสิ่งแปลกปลอมมากมาย

คนๆ เรื่องเดินขวัไ้ไขว่อยู่บนบาทวิถี

คนนั้นน้ำเป็นตัวจัดแสดงผลงานอยู่กลางสวนสาธารณะ

นักต้มตุ๋นตั้งร้านขายสินค้าในตลาด

คนคลั่งกามขโมยร้อยพันหน้ากากมาสวมใส่

โพสต์เชิญชวนไปสู่ห้องทุ่งความรัก

อาชญากรปลอมตัวเป็นนักบุญ

แซทเชิญชวนสู่สรวงสวรรค์

ลั้วนคือภัยอันตราย-พึงระวัง

อย่าหลงเชื่อเรื่องโกหกของคนง่าย ๆ

อย่าแม้แต่แพร่เรื่องเหล่านั้นให้ใครต้องตื่นตูม

ตระหนกอย่างไม่ตระหนก

อย่าปรบมือชื่นชมประติมากรรมล่องหนเลย

คนนั้นน้ำเป็นตัวมิควรรับเสี่ยงแซ่ซ้งด้วยซ้ำ

อย่าเผลอซื้อขายกับนักต้มตุ๋นที่อ้างตนว่าเป็นพ่อค้าเปี่ยมคุณธรรม

ตรวจสอบที่มาที่ไปให้รู้ชัดเสียก่อน

อีกเช่นกัน อย่าหลงใหลหน้ากากหลอก ๆ ของคนคลั่งกาม

ไม่มีหรรอกห้องทุ่งความรัก

มีแต่หุบเหวแห่งการขึ้นใจให้ปนเปื้อน

อย่าคล้อยตามข้อความสวยหรูของอาชญากรซ่อนรูป

สรวงสวรรค์ที่เขาเสนอ

อาจคือนรกที่จะเผาไหม้ชีวิตให้แหลกลาญ

กระนั้น โลกออนไลน์ก็มีได้โหดร้าย

จนต้องวิ่งพลา่่านออกมา

สติคือไ้

ปกป้องให้พ้นจากสิ่งปลอมหลอกต่าง ๆ นานา

38 | กระสุนคีย์บอร์ด

ฟนทุกอย่างที่ใจเขาไม่สมประสงค์
 กดนิ้วพิมพ์คีย์บอร์ดให้อักขระโลดแล่น
 ปานกระสุนปืนจากปลายกระบอก
 วิ่งตรงทะลวงถึงกะโหลกศีรษะ
 ให้ใครต่อใครที่ซิงซังต้องล้มลง
 บางเหยื่อเจ็บปวดจนตะเกียกตะกายกองลงกับพื้น
 แล้วตัวตนก็มลายหายไปจากโลก

ขณะที่เขายกย่องตัวเอง
 เป็นวีรชนผู้ปราบปรามความคิดต่าง
 ทั้งที่ทำงานรับใช้อาชญากรรมสร้างความรำวราน
 หน้าจอโทรศัพท์มือถือลูกโหลงเป็นเปลวไฟ
 ด้วยเชื้อเพลิงชั้นดีที่ถูกสูมอยู่ไม่เว้นว่าง
 แต่เขาไม่เคยเร่าร้อน
 กลับยิ้มแฉะให้กองเพลิงเสียมากกว่า

เขายังขบขันบทเพลงสดุดีแด่ชัยชนะอันชื่นชม
 ท่ามกลางบทสดงานศพของเหยื่อที่ถูกฆาตกรรมยังไม่สิ้นสุด

เต็มกระสุน สุ่มไฟ กดนิ้วพิมพ์
 ยิ้มร่า หัวเราะรื้น ให้ความเกลียดชัง
 เตรียมพร้อม นับหนึ่งถึงสี่
 เล็งสายตาแหลมคมไปยังเป้าหมาย
 เขาลั่นคีย์บอร์ด
 เพื่อล่าเหยื่อรายต่อไป

39 | สถานะสาธารณะ

เพื่อนของผม

เธอตั้งค่าสถานะเป็นสาธารณะ

โพสต์รูปภาพแสดงตัวตน

รูปร่าง สีผิว และทรงผมของเธอ

ใครบางคน

คล้ายสับสน

กันคำว่าเธออ้วน ดำ ผมหยิก

กรีดหัวใจผ่านอักษร

เธอล้มฟูบลงบนความเจ็บปวด

กระทั่งความพะวงแลบเลียจากประสาทกัดกินหัวใจ

เขาเหยียดให้หุดนู้ ทำไม?

ตั้งค่าเป็นสาธารณะ

มิได้หมายว่าจะเรียนเชิญใครต่อใคร

มาเหยียดเรื้อนร่างได้เสียที่ไหน

หากโลกความจริงหายใจร่วมกันด้วยมนุษยธรรม

โลกออนไลน์ก็มีควรทิ้งขว้างมนุษยธรรมออกไปจากสำนึก

หรือไม่ว่าโลกไหน ๆ

มนุษยธรรมไม่เคยดำรงอยู่ในลมหายใจ

40 | ชุด

จะพ้นไปกี่วันพ้นปี
 เรื่องราวและภาพสี
 ที่จารึกไว้ในโซเซียมมีเดีย
 จะยังอยู่ยาวนาน
 ตราบเท่าที่กดลบกลับไป
 จึงจะเลื่อนหายจากหน้าโปรไฟล์

หากเผชิญมีผู้ประสงค์ร้าย
 จะโดยรู้ตัวหรือไม่
 ระวังไว้เสมอ
 บางเรื่องราวและบางภาพสี
 อาจคือหลักฐานทำลายเกียรติภูมิ

เพราะพวกเขาจะชุด
 ชนิดถอนรากถอนโคน
 ย้อนวันวานทุกการเคลื่อนไหว
 บางเรื่อง
 บางภาพ
 ก็เต็มจินตนาการเข้าไป
 ชนิดขาด ๆ เกิน ๆ

กระนั้น
 บทกวีเป็นเพียงประกาศาส่งสัญญา
 เรือจะแล่นไปทิศใด
 ก็สุดแล้วแต่นายหัวเรือ

41 | เด็กหนุ่มกับแม่ของเขา

แม่ของเด็กหนุ่ม
เพิ่งซื้อโทรศัพท์เครื่องใหม่
เป็นรุ่นที่ทันสมัย
เลื่อนไหล เลื่อนไหล
แบบไร้ปุ่มกด

แต่แม่นั้นช่างจน
แอปพลิเคชันชวนสับสนลายตา
อยากจะดูยูทูปเหมือนใครว่า
เล่นเฟซบุ๊ก
เล่นไลน์บ้างเหมือนใคร ๆ

ต้องเรียกหาลูกทุกครั้ง
เปิดแอปพลิเคชันนั้นขึ้นให้เกิด
แม่จะชมแม่จะฟังแม่จะทอ
ดิจิทัลโลกกว้างเพียงสัมผัส

วันหนึ่งเด็กหนุ่มจึงมา
ว่าแม่ตัวเองโง่เง่า
เฟซบุ๊กและไลน์ต่าง ๆ
เล่นง่ายจะตายแม่จ๋า
แต่แม่นั่งหน้าจอนง
ไม่จำ ไม่จำ สักที

แม่ยิ้มแก้มแห้งทำหัวเราะ
กลืนคำว่าโง่ลงกระเพาะไปเสีย
สายตาเฝ้ามองเด็กหนุ่มผู้เก่งกาจ
ที่เติบโตมาด้วยเร็วแรง
ของหญิงโง่ ๆ คนหนึ่ง

42 | ลมหายใจออนไลน์

ทอดเรือนร่างอยู่บนเตียง
ลมหายใจออนไลน์เข้าออก
จินตนาการฝันฟุ้งเฟ้อ
ถวิลหาการรอนแรมของชนต่างเผ่าพันธุ์
โลดแล่นมา โลดแล่นมา
สู่จอสี่เหลี่ยม

ปรารภนาฟังเสียงเพลงเสนาะหู
ของศิลปินร่วมสมัยยอดนิยม
ล่องลอยมา ล่องลอยมา
สู่จอสี่เหลี่ยม

เพรียกหาบทสนทนาคลายความโดดเดี่ยว
กับเพื่อนผู้เดินเล่นอยู่บนบาทวิถีในอียิปต์
ปรากฏขึ้น ปรากฏขึ้น
บนจอสี่เหลี่ยม

ทอดเรือนร่างอยู่บนเตียง
เพียงปลายนิ้วสัมผัส
ก็ท่องโลกออนไลน์ได้ทั้งใบ
สนใจปรารภนา
เป็นเช่นนั้น เป็นเช่นนั้น
กระทั่งตะวันตีสีกครา
ราตรีผ่านไป
จึงหลับตาหลบแสง
ไม่อาจหาญเผชิญ
โลกแห่งความจริง

43 | คลายความคิดถึง

เดินทางทางรอนแรมไกลบ้าน
 ไปบนถนนชีวิต
 ที่มีได้ลิขิตความเป็นไปด้วยตัวเอง
 ลมโกรกผ่านมากก็ทะเล็มผิวกาย
 นั้นแหละคือความหนาวเหน็บภายนอก
 ที่กำลังทะลวงเข้าไปสู่ภายใน

เหม่อมองดวงดาวพร่างพราวระยิบระยับ
 ใบหน้าของคนที่บ้านก็ลอยล่องมาปรากฏ
 อยากจะปลดดาวสักสิบดวงมาห้อยโตงเตงที่หน้าต่าง
 ให้ส่องแสงสว่างจำไปถึงหัวใจ

แต่โลกวันนี้
 มิได้กักขังความคิดถึงเชกเช่นอดีต
 เมื่อหัวใจโยยหาใครสักคนอันเป็นที่รัก
 เพียงสัมผัสปุ่มเปิดกล้องโทรศัพท์
 ต่อสายความหวังใยผ่านสัญญาณอินเทอร์เน็ต
 เพียงเท่านั้น
 ตัวตนของคนไกลก็ปรากฏ
 ครบครันทั้งภาพและเสียง

จึงคลายคิดถึงลงได้บ้าง
 อย่างน้อยได้รู้ว่าคนที่บ้านสบายดี
 รอยยิ้มออนไลน์ก็พิมพ์ใจไม่น้อย
 กำลังใจเพิ่มระดับขึ้นโดยอัตโนมัติ

ก้าวต่อไปอย่างคนอิมสุข
 แม้เส้นทางชีวิตจะขรุขระบ้างก็ตาม

44 | ขอขอบคุณที่แจ้งเตือนความทรงจำ

เสียงแจ้งเตือนดังขึ้น

“ความทรงจำของคุณ” ปรากฏ

อดีตของมิตรภาพ

ภาพเดินทางไกลพร้อมมองเพื่อน

ชวนให้คิดถึง

หัวใจแหม่มยิ้ม

บทเพลงที่ร้องร่วมกันในความทรงจำล่องลอยมา

มิตรรักจะเป็นเช่นไรบ้างหนอ

ความคะเนถึงออกเดินทาง

ลมหายใจออนไลน์ยังคงพบปะ

ขณะลมหายใจจริง ๆ ห่างหายกันแสนนาน

ขอขอบคุณที่แจ้งเตือนความทรงจำ

45 | สุขสันต์วันเกิด

ตื่นเช้า

เสียงแจ้งเตือนเฟซบุ๊กดังถึงเป็นระยะ

ใครบางคน

โพสต์ “สุขสันต์วันเกิด” หน้าไทม์ไลน์

ครุสมัยประถมขอให้ประสบความสำเร็จ

เพื่อน ๆ มัธยมขอให้สมหวังในความรัก

ญาติ ๆ ขอให้มีความสุขในทุก ๆ วัน

เพื่อนที่ฮือปต์ อินโดนีเซีย และอเมริกา

ส่งข้อความมาร่วมอวยพรให้สุขภาพแข็งแรง

วันเกิด

ผมนั่งอยู่ในห้องเพียงลำพัง

แต่บรรยากาศคล้ายว่าอยู่ท่ามกลางหมู่มิตร

ที่กำลังขับร้องเพลง “Happy Birthday To You”

ความรัก

ความห่วงใย

ไร้พรมแดนกันอีกต่อไป

ผมยิ้ม

กดสติ๊กเกอร์หัวใจส่งกลับไปแทนคำขอบคุณ

46 | ขอให้สิ้นโศกนาฏกรรมอักขระ

ชุมชนออนไลน์

ไม่อาจปฏิเสธกลิ่นดอกไม้

ความเลือดที่คละคลุ้ง

ชิ้นส่วนของเนื้อหนังที่ถูกจิกกัด

จะหายไปหมดสิ้นได้ไหม

ชนเผ่าออนไลน์

ไม่อาจปฏิเสธความรัก

ดำรงร่วมกันด้วยจิตอาทรเถิด

ทุกชีวิตจึงจะอยู่รอด

โศกนาฏกรรมผ่านอักขระ

จะไม่ปรากฏซ้ำอีกต่อไป

ภาคสี่

- ในวันโรคระบาด -

47 | ชีวิตวิถีใหม่ในวันโรคระบาด

ลมข้ามพรมแดนพัดโรคร้ายมาแล้ว
 ซ่อนรูปร่างล่องหนอยู่ในบางลมหายใจ
 ไม่เห็นตัวตนของเจ้าเชื้อร้าย
 วิ่งไปมากลางอากาศบ้าง
 นอนนิ่งบนราวบันไดบ้าง
 ระหว่างทางเดินก็อาจมีแฝงตัว
 ในห้องเรียนแคบ ๆ ก็น่ากลัวไม่น้อย
 หลากหลายที่ไม่ปลอดภัยสำหรับชีวิตอีกต่อไป

กลับบ้าน
 หลบตัวอยู่ในบ้าน
 ไม่ออกไปเล่นพ่่าน
 ปรับเปลี่ยนชีวิตวิถีเดิม
 สู่วิถีใหม่
 อาจจ่ายหรือยุ่งยาก
 อาจสนุกหรือน่าเบื่อ
 โปรดอย่าเพิ่งพิมพ์
 ค่อย ๆ ปรับ ค่อย ๆ เปลี่ยน
 เพื่อลมหายใจที่ยืนยาว

สวมหน้ากาก-ห่างสองเมตร-งดเว้นจับมือ
 ชื้อของออนไลน์-ไม่นั่งร้าน-ทำงานจากบ้าน
 แยกชั้นและจานชาม-ทำตามแพทย์สั่ง

โปรดอย่าเพิ่งพิมพ์
 ค่อย ๆ ปรับ ค่อย ๆ เปลี่ยน
 เพื่อลมหายใจที่ยืนยาว
 ทั้งของตนและคนอื่น ๆ

48 | สภาวะกักตัว

โดดเดี่ยว

ลำพัง

ในโลกสี่เหลี่ยม

คับแคบ

เงียบเหงา

ตื่นเช้าเจอะเจอ

เพียงเพื่อนออนไลน์

อึดอึด

อึดอึด

เฝ้ามองแสงจันทร์

สายลมเท่านั้นผ่านมาทักทาย

แต่ทน

ไม่ท้อ

กักตัวตามหน้าที่

กันไว้ย่อมดีกว่าแก้

จริงแท้แน่นอน

จะต้องไม่มีใครป่วย

เพราะความขาดพร่องของบางคน

ความสุขของผม

ไม่ควรแลกด้วยชีวิตของใคร

49 | ระยะห่างไม่เท่ากับระยะห่าง

โรคระบาดหนัก

ปรากฏข่าวผ่านจอโทรทัศน์ทุกวัน

บางคนตื่นตระหนก

บางคนตื่นตระหนก

อย่างไรทุกคนก็ต้องตื่น

ตื่นจากวิถีชีวิตเดิม ๆ

เดินไปสู่วิถีใหม่ ๆ

หนึ่งในวิถีที่สำคัญยิ่งยวด

คือการรักษาระยะห่างทางกายภาพ

เว้นช่องว่างระหว่างกันอย่างน้อยสองเมตร

แต่นั้นแหละห่างเพียงกาย

หาใช่หัวใจจะห่างด้วย

มีอาจโอบกอดกันได้

เพียงส่งกำลังใจที่บริสุทธิ์

โอบกันไว้ให้อบอุ่น

ยิ้มให้กันและกัน

ส่งสายตาประกายความรู้สึที่ดี ๆ

ระยะห่างจะเป็นเพียงระยะทาง

ไกลแสนไกลก็เท่านั้น

มิใช่อุปสรรคขวางกั้น

ระยะห่างนี้สำคัญกว่า

ขยับหัวใจใกล้กันได้

เพื่อร่วมรับรู้ทุกข์สุข

รื่นเริงหรือเจ็บปวด

เสมือนหนึ่งเรือนร่างเดียวกัน

50 | การจากลาในวันไม่ปกติ

"อินนาลิลลฮิวาอินนาลิลลัยฮวอญ์ฮูน"*
 เสียงประกาศผ่านลำโพงมีสียึดตั้งขึ้น
 แจ้งข่าวคราวการจากไปของใครบางคน
 ทุกครั้งที่สองหูได้ยิน
 หัวใจจะหลุดหล่นไปอยู่ที่ตาตุ่ม
 ภาวนาให้ชื่อที่ตามมา
 มีชื่อของญาติมิตรหรือเพื่อนรัก

ความจริงความตายใกล้กับชีวิตเพียงนิดเดียว
 ประหนึ่งชนตาใกล้ชิดกับดวงตา
 มีอาจมองเห็น
 มีทราบล่วงหน้า
 แต่มีอยู่มีเคยหายไป

และแม้เป็นเรื่องปกติธรรมดา
 แต่นั้นหมายถึงการจากลาอันเป็นนิรันดร์มีใช่หรือ
 หัวจิตหัวใจย่อมมีผวากลัวอยู่บ้าง
 ทั้งที่รู้ว่ามีเคยหนีพ้น
 แม้จะวิ่งไวหรือซ่อนตัวในซอกแคบก็ตาม

ความตายในสภาวะโรคระบาดโควิด-19 ก็มีใช้สิ่งซึ่งวิญญาณใดปรารถนา
 เพราะศพจะถูกแยกหายไปยังสุสานอย่างเงียบเหงา
 ด้วยคนไม่กี่คน
 หลุมถูกขุดให้ลึกเพื่อเป็นบ้านหลังถัดไป
 สภาวะเช่นนี้ญาติมิตรมีอาจตามมาช่วยเกลียดดินกลบหน้า
 บรรยายากศจึงเศร้าโศกกว่างานศพใด ๆ ที่เคยมีมา

*เป็นประโยคภาษาอาหรับที่ชาวมุสลิมใช้กล่าวเมื่อได้ยินข่าวคราวการเสียชีวิต มีความหมายว่า "แท้จริง
 เรายามาจากพระองค์และยังพระองค์ที่เรากลับไปคืน"

51 | อย่าฆ่ากันอีกรอบเลย

ลั่นไปก่อน

พนไปก่อน

ไม่ฟังความจริงแท้

แค่ได้มีส่วนร่วม

ประณามให้ใครสักคนผิดบาป

เป็นแพะหรือแกะไม่ว่า

ถ่มน้ำลายรดให้ตายซ้ำตายซาก

ลุงผู้เดินทางไกล

ด้วยขบวนรถไฟ

ผิดอะไร?

ความตายมาเยือนเคยแจ้งเตือนใครลวงหน้าไหม

ลุงทำทุกอย่างตามระเบียบรัฐ

ตรวจโรคเรียบร้อยตามระเบียบหมอ

ขณะยื่นข้อดี

มิได้ปรารถนาพ้นโรคภัยใส่ใครหรือ

จับภาพจากกล้องมาตีความผ่าน ๆ

ไม่ได้ถามหาพยานสักคน

ลุงลาโลกไปแล้ว

แต่ผู้มีลมหายใจยังถ่มน้ำลายฆ่าลุงอีกรอบ

ฟังแล้วน่าจะเจ็บปวด

กว่าจะถูกกระชากวิญญาณเสียอีก

อย่าฆ่ากันอีกรอบเลย

ถามหาความจริงด้วยหัวใจที่อ่อนโยนเถิด

52 | ห้าพัน

ห้าพัน

เดือนละห้าพัน

จะชုပ်เลี้ยงชีวิตคนขัดสน

ให้ลืมตาได้ในยามเช้า

ให้อ้าปากได้ในยามหิว

ห้าพัน

แจกจ่ายให้สามเดือน

จะทดแทนเงินตราที่ขาดหาย

ให้คนที่ถูกไล่ออกจากงาน

ได้พอประทังชีวิต

เป็นใครไม่ว่า

เธ่เข้ามา เธ่เข้ามา ลงทะเบียน

เปิดเว็บไซต์ให้รวดเร็ว

เชื่อว่าปัญญาประดิษฐ์ทันสมัย

กำลังจะตัดสินใจชะตา

ห้าพัน

ผ่านมาแล้วห้าวัน

ห้าพัน

ผ่านมาแล้วห้าสัปดาห์

ห้าพัน

จวนจะครบห้าเดือนอยู่แล้ว

บางคนขัดสนที่ไม่มีแม่โทรศัพท์

บางคนตกงานที่ไม่เคยใช้อินเทอร์เน็ต

กินน้ำตาประทังชีวิตอยู่ทุกวี่วัน

ห้าพัน ห้าพัน ! ใครบางคนตะโกนร้อง

53 | หลานสาวจะได้เรียนออนไลน์(ใหม่)

ครูประจำชั้นเพิ่งโทรมาแจ้งข่าว
ให้หลานสาวเตรียมตัวเรียนออนไลน์
กับครูที่ปรากฏกายผ่านจอโทรทัศน์
บางวิชาอาจเรียนผ่านแอปพลิเคชันมือถือ
พี่สาวของผมจึงกระหึ้นกระหือหรือ
คิดหาทางให้ลูกสาวได้เรียนออนไลน์

บ้านของเธอเพิ่งสร้างเสร็จ
เป็นเรือนไม้เล็ก ๆ ตรงตีนเขา
มีเพียงโทรทัศน์เครื่องเก่า ๆ หน้าจอแคบ
สัญญาณอินเทอร์เน็ตก็ขาด ๆ หาย ๆ
ยิ่งวันฝนพริ้วไม่ต้องพูดถึง
เหมือนตัดขาดจากภายนอกโดยสิ้นเชิง

พวกเขาอยู่ที่นั่น
หลังห้องเป็นกุสรีรับจ้างกรีดยาง
ถึงพี่เขยจะเป็นคนขยัน
แต่ราคายางก็ลดฮวบลงทุกวัน
กรีดยางไร้
ลูกจากเตียงมาเดินเท้าตั้งแต่ตีสอง
เงินที่ได้แทบซั๊กหน้าไม่ถึงหลัง
ประทังชีวิตไปวัน ๆ
ไม่เคยเหลือให้หยอดกระปุก

พี่สาวหรือกับพี่เขย
จะกู่หนีนอกระบบสักก่อน
นำไปซื้อโทรศัพท์ดี ๆ สักเครื่อง
ให้ลูกสาวได้เรียนออนไลน์
เหมือนกับลูก ๆ คนในเมือง

54 | สี่ท่มของคนไร้บ้าน

เสียงประกาศแว่วมาแล้ว
 ประเทศนี้จะใช้กฎหมายฉุกเฉิน
 ป้องกันความฉุกเฉิน
 ควบคุมโรคระบาดให้อยู่หมัด

ประกาศชัดให้ประชาชนอยู่บ้าน
 หยุดเชื้อเพื่อชาติกันถ้วนหน้า
 ย่ำเวลาสี่ท่มเมื่อไหร่
 ถนนโล่งไร้รถรา
 หลงเหลือเพียงความเงียบ
 เต็มเรื่ออยู่ในความมืด

แต่บางคนไร้บ้าน
 หลบแดดหลบฝนในซอกตึกมาเนิ่นนาน
 บ้างอาศัยป้ายรถประจำทาง
 บ้างเร่ร่อนพเนจร
 จากที่หนึ่งไปสู่อีกที่หนึ่ง
 ไม่จบสิ้น

สี่ท่มแล้ว
 ความเงียบเต็มระบ่าในความมืด
 ผู้คนซึ่งเคยพลุกพล่าน
 กลับบ้านใส่กลอนประตู
 ขณะคนไร้บ้านวิ่งวนหาที่หลบ
 เมื่อก่อนแค่หลบหนาวหลบฝน
 ตอนนี้ต้องหลบให้พ้นสายตาผู้พิทักษ์สันติราษฎร์
 เป็นเช่นนั้น
 จนกว่าจะรุ่งสาง

55 | ตู้ปันสุข

มีะตั้งตู้เล็ก ๆ ไว้หน้าบ้าน
ใส่ข้าวสาร ขนม น้ำ และนม
เขียนป้ายปิดประกาศด้วยปากกาตัวโต ๆ
"เชิญเพื่อนมิตรผู้ลำบากหยิบฟรี"

เต็มสิ่งของใส่ตู้ทุก ๆ เช้า
เท่าที่ความสามารถจะเต็มไหว
ไม่มีสิ่งใดให้เหลือปากว่าแรง
มีน้อยก็เติมน้อย
มีมากก็เติมมาก
จะมากจะน้อยขอแค่ได้เติมก็เป็นสุข

รอยยิ้มเล็ก ๆ จากผู้รับ
คำกล่าวทักทายจากบางคนที่ไม่รู้จัก
เสมือนหยาดฝนจิตใจให้ชุ่มชื้น
ปันสุขออกไปแต่ยังอิ่มเอิบสุข
มรสุมโรคภัยแม่รุนแรง
ก็มีอาจพราวความเอื้ออาทรให้จากไป

หยิบยื่นในฐานะเพื่อนมนุษย์ด้วยกัน

56 | กำลังใจข้ามพรมแดน

ไม่ว่าที่ได้ในพิภพ
 จะธรณีตะวันออก
 หรือปฐพีตะวันตก
 ล้วนแต่ต้องเผชิญวิกฤตการณ์อันเลวร้าย
 เสมือนหนึ่งพายุพัดโถมกระหน่ำ
 โดยมีมีสัญญาณแจ้งเตือนล่วงหน้า
 ทุกแห่งหนระส่ำระสาย
 มีคนทุกข์ระทมกาย
 มีคนทุกข์ระทมใจ

อเมริกา บราซิล รัสเซีย
 อินเดีย จีน ยุโรป
 บ้านของเพื่อนต่างพรมแดน
 วุ่นวายกันน่าดู
 การต่อสู้ยังไม่สิ้นสุด
 ยังคงระวิงกันต่อไป

ประเทศของผมก็ยังมีชนะอย่างแท้จริง
 เพียงแต่ข่าวคราวผู้ติดเชื้อลดน้อยลงทุกวัน
 ความประมาทยังมีควรผุดไผ่ล่อออกมา
 “การ์ดอย่าตก” เพื่อนร่วมประเทศบางคนว่า

ในยามคับขันเช่นนี้
 ส่งกำลังใจให้กันและกันเถิด
 ให้คนในพรมแดนบ้านเดียวกัน
 ให้คนต่างพรมแดนทุกถิ่นที่
 สวดภาวนาวินวอนพระเจ้า
 ให้ทุกชีวิตสันติสุขและปลอดภัย

57 | แมวเหมียว

ผมเคยแอบเลี้ยงแมวแค่ตัวเดียวเท่านั้น
 นานมามากแล้ว
 ตั้งแต่กำลังศึกษาประถมห้า
 สร้างเพิงพักเล็ก ๆ ให้มันข้างบ้าน
 แต่ไม่ทันครบขวบเดือน
 มันก็หายไปไม่หวนคืน
 เหตุเพราะพี่ชายเลี้ยงนกในบ้าน
 เขาเกลียดแมวเข้าได้
 ไม่มีแมวตัวใดจะได้ข้ามฟนขอบประตูบ้านเข้ามา
 มิถูกไล่ตีด้วยไม้กวาด
 ก็ถูกตวาดไล่ด้วยเสียงคำรามก้อง
 วิ่งห่างชี้ฟ้าไปเกือบทุกตัว

เมื่อกลับมาอยู่บ้านในยามโรคโควิด-19 ระบาด
 ผมหวนมาเลี้ยงแมวอีกหน
 ไม่ได้ตั้งใจแต่ต้น
 เป็นความบังเอิญมากกว่า
 ลูกแมวสีขาวเดินหลงมาจากไหนไม่รู้ชัด
 หรือมีใครสักคนอาจผ่านเอามาทิ้ง
 จำได้เพียงว่ามันโผล่มาพร้อม ๆ กับผม

ขณะกักตัวอยู่ในบ้าน
 ทุก ๆ มี้อาหารของผม
 คือมี้อาหารของแมว
 ผมแบ่งปันความรักให้มัน
 มันแบ่งปันความรักให้ผม

ทุกครั้งที่ผมเงยบงา
มันจะมาลอคเคลี่ยให้ความเหงาคลีคลาย
ผมระบายทุกซึกับมัน
มันส่งเสียงร้อง “เหมียว ๆ” ปลอบประโลมผม
คล้ายว่าเราจะฟังกันเข้าใจ
ผ่านแววตาและภาษาความรู้สึก

ว่าไปแล้ว, มนุษย์และแมวก็ไม่แตกต่างกันมากนัก
ต่างโหยหาความรักบำรุงใจให้ชุ่มฉ่ำด้วยกันทั้งนั้น
ลมหายใจมีอาจสุดความสุขไปหล่อเลี้ยงจิตวิญญาณได้
ตราบเท่าที่รอบกายขาดไร้ความรัก
และมีจำกัดหรือกว่าเป็นรักจากมนุษย์หรือเดรัจฉาน
ขอแค่รักด้วยใจบริสุทธิ์ก็เพียงพอ

58 | ฮีโร่

ไม่ใช่นักรบ

ไม่ใช่ผู้ถืออาวุธเช่นฆ่าใคร

มีแต่เพียงหัวใจที่เผื่อแผ่และอาทร

เสมือนหนึ่งผู้ใจบุญพิทักษ์ลมหายใจ

ขณะผู้คนในนครหลับใหล

พวกเขากำลังสาละวนกับการวินิจฉัยโรค

อดหลับอดนอนด้วยความอดทน

ขณะผู้คนในนครกินอิ่ม

พวกเขากำลังเร่งช่วยชีวิตผู้ที่เป็นความตายมีค่าเท่ากัน

ท้องจืดว่างเปล่าจนลืมหิวโหย

เมื่อช่วยหนึ่งชีวิตให้ยังมีลมหายใจต่อ

ก็ชื่นใจจนแทบหลงลืมความเหนื่อยล้า

ทว่า มีสิ่งอันปวดร้าวไปกว่าสภาวะปกติอีกร้อยเท่าพันเท่า

นั่นคือการพรวดจากวิมานที่เรียกกันว่าบ้าน

มาสู่โรงพยาบาลเนิ่นนาน

วันแล้ววันเล่าฝังตัวอยู่ที่นั่น

กระทั่งได้กลับบ้านอีกหน

อย่างคนที่ต้องโดดเดี่ยว

บ้างอยากกอดลูกแทบใจจะขาด

หอมแก้มซ้ายขวาให้ชื่นอุรา

แต่ไม่เคยทำได้

เชื้อโควิด-19 อาจแฝงตัวมาไม่มีใครรู้

ต้องหลับตาในห้องสี่เหลี่ยมเพียงลำพัง

จึงควรแซ่ซ้องว่าเขา

คือฮีโร่ของครอบครัวและมวลมนุษยชาติทั้งปวง

59 | ขอขอบคุณ

มีอาจต้านทานได้ด้วยเพียงกำลังใดกำลังหนึ่ง
 เสมือนพายเรือไปให้ถึงฝั่ง
 ขณะคลื่นทะเลบ้าคลั่ง
 คิดหรือว่าจะโยนไม้พายให้ใครสักคนออกแรง

ช่วยกันพายคนละไม้คนละมือเถิด
 นายหัวเรือสั่งห้ามสิ่งใด
 ก็อย่าได้ริอาจขัดขึ้น
 เท้าทั้งสองเก็บให้มั่น
 อย่าเผลอเพลिनเอาไปรำน้า

คลื่นบ้าคลั่งใกล้สงบแล้ว
 อีกไม่นานจะถึงฝั่ง
 กระจันนั้น อย่าเพิ่งหยุดพาย
 ออกแรงต่อไปด้วยใจมุ่งมั่น
 จะไม่มีใครสักคนบนเรือต้องเจ็บปวดและตายจากอีก

นั่นแหละเสมือนการต่อสู้กับวิกฤตโรคระบาด
 แพทย์ผู้เสียสละ
 เจ้าหน้าที่สาธารณสุข
 นักปกครองท้องถิ่น
 และพลเมืองผู้เป็นพลังกำลังเมืองทุกคน
 ทั้งหมดล้วนมีความสำคัญ

ในนามเพื่อนร่วมประเทศ
 ซึ่งได้รับผลจากความประพฤติดีมีวินัย
 ขอขอบคุณผู้รักษาหน้าที่ของตนอย่างเคร่งครัด
 ด้วยความซาบซึ้งใจ

บทส่งท้าย | โบายบินไปสู่โลกซึ่งความรักสะพรั่งบาน

มาเร็ว มาเร็ว เพื่อนมนุษย์
 เราจะโบายบินไปสู่โลกใบใหม่
 ไปเริ่มต้นปลูกความรักด้วยกัน
 ให้บานสะพรั่ง
 ตั้งแต่ธรณีตะวันออกจรดปฐพีตะวันตก
 ให้กลิ่นหอมหวานอบอวลดวงวิญญาณ
 จากโลกเหนือจนถึงโลกใต้

ณ โลกใบใหม่นี้
 เราจะโอบกอดกันด้วยสำนึกในห่วงลึกของความรู้สึกร
 ว่าเรานั้นประจักษ์ตั้งเรื่อร่างเดียวกัน
 เมื่อส่วนหนึ่งส่วนใดอ่อนเปลี้ยเพลียแรง
 ส่วนอื่น ๆ ของกายนี้ย่อมระทมทุกข์ไปด้วย
 เช่นเดียวกันเราจะโอบกอดสรรพสิ่งอื่น
 เช่น พฤษชา มหาสมุทร
 อากาศและชายหาดซึ่งเคลื่อนไปด้วยเม็ดทราย
 เพื่อมิให้สรรพสิ่งใดถูกย้าย
 ด้วยสองมือของใครสักคนจากหมู่เราอีก

แล้วโลกจะโอบกอดเรา
 สันติสุขจะโอบกอดโลก
 ท่ามกลางความรักที่สะพรั่งบานมิรู้โรย

ณ โลกใบใหม่นี้

เราจะโอบกอดกันด้วยสำนึกในหวังลึกของความรู้สึก

ว่าเรานั้นประจักษ์ตั้งเรือนร่างเดียวกัน

เมื่อส่วนหนึ่งส่วนใดอ่อนเปลี้ยเพลียแรง

ส่วนอื่น ๆ ของกายนี้ย่อมระทมทุกข์ไปด้วย

ขณะเดียวกันเราจะโอบกอดสรรพลสิ่งอื่น

เช่น พฤษยา มหาสมุทร

อากาศและชายหาดซึ่งเคลื่อนไปด้วยเมฆทราย

เพื่อมิให้สรรพสิ่งใดถูกย่ำยี

ด้วยสองมือของใครสักคนจากหมู่เราอีก

[จากบทกวี “โอบยบินไปสู่โลกซึ่งความรักสะพรั่งบาน”]

